

YOL HİKAYESİ

Flashforward

SAHNE 1: İssız yol	Dış/Gece	Betül
--------------------	----------	-------

Betül gecenin karanlığında arabayı sürmektedir. Bir müddet tedirgin bir ifadeyle arabayı sürdükten sonra teybi açar. Dışarıda ki yağmurlu ve kasvetli ortamın tersine oldukça neşeli bir şarkı çalmaya başlar. Yavaş yavaş şarkıya eşlik etmeye başlar ve giderek neşelenir. Sonunda olduğu yerde oynar.	
--	--

Flashback

SAHNE 2: Lüks malikanenin önü	Dış/Gün	Betül – Arkadaşı (telefonda)
-------------------------------	---------	------------------------------

Betül güzel kıyafetler içinde kapıda görülür. Ağır adımlarla basamaklardan inerek evin önünde bekleyen arabasına biner. Arabayı kullanmaya yeni başlamıştır ki telefonu çalar. Arayan arkadaşısıdır	Betül – Efendim Arkadaşı – Buluşacak mıyız bugün? Onun için aradım. Betül – Emre'yle randevum var. İşim erken biterse ararım seni. Arkadaşı – Sesin kötü geliyor gene, hayırdır? Betül – Anlatırım merak etme. Arkadaşı – Tamam o zaman görüşürüz. Ararsın sen beni
---	--

Flashback

SAHNE 3: Emre'nin ofisi	İç/Gün	Betül
-------------------------	--------	-------

Betül, Emre'nin ofisine girer. Emre o sırada telefonla konuşmaktadır ama Betül'ü görünce büyük bir heyecan ve mutlulukla telefonu kapatarak, ayağa kalkıp Betül'ü karşılar	Emre – Hoş geldin. Gözümüz yollarda kaldı
--	---

Öpüştükten sonra Betül, çalışma masasının karşısında duran koltuğa oturur. Emre onun karşısındaki koltuğa otururken

Betül kısa bir süre duraklar. Bir şeyleri anlatmakta zorlanır gibidir. Biraz tedirgin bir ifadeyle

yahu.

Betül – Hoş bulduk.

Emre – Moralin bozuk gibi hayırdır?

Betül – Pek iyi hissetmiyorum kendimi. Daha önceden söz vermiş olmasaydım, inan gelecek halim yoktu.

Emre (endişeli bir ses tonuyla) – Neden yahu? Bir şey mi oldu yoksa?

Betül (bir süre durduktan sonra) – Boş ver. Uzun mevzu.

Emre – Dur sana içecek bir şeyler söyleyeyim de...

Betül – Yok, yok. Zaten dışarı çıkacağız o zaman içerim.

Emre – Peki bakalım. Sen anlatsana bana ne olduğunu. Yoksa şuradan şuraya gitmem.

Betül – İşin doğrusu kimseye anlatmadım şimdiye kadar. O yüzden biraz garip geliyor.

Emre – Çocukluk arkadaşına anlatmayacaksın da kime anlatacaksın? Anlat hadi amma uzattın yahu

Betül – Aslında problem Metin.

Emre – Metin mi? Hayırdır, bir şey mi oldu Metin'e?

Betül – Ona bir şey olduğu yok Emre, olan bana oluyor.

Emre (hafif sinirli bir tavırla) – Şunu doğru düzgün anlatır mısın?

Betül – Dedim ya bugüne kadar hiç kimseye

Emre büyük bir şaşkınlık içinde Betül'ün söylediklerini dinler. Şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra

Betül ağlamaya başlar. Emre bunun üzerine sakın bir ses tonuyla

anlatmadım. Biraz zor benim için.

Emre – Her ne ise bana anlatabilirsin. Bunu biliyorsun.

Betül – Hepsini birden söyleyeceğim yoksa anlatamayacağım galiba. Metin beni aldatıyor. Hadi bir noktaya kadar bu çözülebilir bir mevzu ama aylardır şiddet görüyorum.

Emre – Ciddi misin sen?

Betül – Böyle bir konuda neden şaka yapayım ki Emre? İnan yaşadıklarımı anlatamam çok kötü şeyler.

Emre – Metin'i birkaç yıldır tanırım. Hani başka biri dese böyle bir şeye inanmazdım.

Betül (göz yaşlarını silerken) – Sadece o kadarla kalsa iyi. Beni öldürmeye karar verdiğinden eminim. Tek derdi benim param ve boşanmamız ona yeterli miktarda para sağlamayacak.

Emre – Yok artık...

Betül – Evet aynen öyle. İnanmadığımı biliyorum ama durum bu.

Emre – İyi de böyle bir şeyi söylemek için elinde delil var mı? Hani polise gidebiliriz, ne bileyim bir şeyler yaparız işte.

Betül – Hayır ne yazık ki yok.

Emre – Birine söylerken duydun o zaman.

Betül – Yo hayır, böyle bir şey de duymadım ama bunu hissediyorum. Tek derdi benim ölmem. Bundan eminim. Onunla evlenmem en başından beri hataydı. Sen dahil bir çok kişi bana bunu söyledi ama dinlemedim.

Emre – Eski defterleri karıştırmayı boş ver. Olan oldu artık. Ben hala inanmıyorum

Betül önden çıkarken, Emre'de onu takip eder.	<p>söylediklerine. Daha geçen gün görüştük. Gayet iyiydiniz.</p> <p>Betül – Kalabalık bir davet de ne yapma mı bekliyorsun ki? İnsanlardan yardım mı isteseydim?</p> <p>Emre – Hayır, öyle demek istemedim de...</p> <p>Betül – Ya ne demek istedin Emre? Yalan mı söylüyorsun sana ben, onu mu demek istedin?</p> <p>Emre – Hayır, asla. Aklıma bile gelmedi. Peki benim yapabileceğim bir şey var mı? Hani ne bileyim istersen gidip onunla konuşabilirim.</p> <p>Betül – Bilmiyorum ki. Belki boşanmaya ikna etmek için...</p> <p>Emre – Elimden bir şey gelirse sonuna kadar arkadayım biliyorsun. Şuradan bir çıkalım da bir şeyler yerken konuşuruz zaten. Hala inanamıyorum yahu.</p> <p>Betül (yerinden kalkarken) – İnan ben de inanamıyorum bazen. Hakikaten ben çok sıkıldım hadi çıkalım.</p> <p>Emre – E hadi, ne duruyoruz o zaman?</p>
---	---

SAHNE 4: Mehmet'in evi	İç/Gün	Mehmet
------------------------	--------	--------

Mehmet aynanın karşısına geçerek kıyafetine bakar. Üzerinde ki giysiler daha çok bir memurun üzerinde olabilecek kıyafetlerdir. Bulunduğu ev ise fazlasıyla lüktür. Kıyafetini beğendikten sonra aynanın karşısında bulunan gözlüklerden birkaçını deneyip, birini seçer. Daha sonra saçlarını ıslatarak, jöleleyip sağ tarafa doğru tarar. Artık iyiden iyiye aile babası, devlet memuru görünümündedir. Bir süre kendine bakıp, yaptığı değişikliği beğenir. Daha sonra aynanın karşısından ayrılıp, evden dışarı çıkar	
---	--

SAHNE 5: Mehmet'in garajı	İç/Gün	Mehmet
---------------------------	--------	--------

Mehmet garajda bulunan arabalarından birinin	
--	--

yanına giderek plakasını değiştirir. Seğtiği araba kalabalık aileler için tasarlanmış bir modeldir. Dolaplardan birinden aldığı evrakları arabanın torpido gözüne koyduktan sonra arabaya binerek garajdan dışarı çıkar. Bir süre Şehir içinde arabayı sürdükten sonra Şehir dışını gösteren tabeladan saparak ana yoldan ayrılır	
---	--

SAHNE 6: İssiz bir yol	Dış/Gün	Mehmet
------------------------	---------	--------

Bir süre sonra Mehmet yağmur altında ıssız bir yolda araba sürerken görülür. Evden çıktığında olduğu gibi mimiksiz ve durgun bir hali vardır. Yağmur nispeten hızlıca yağarken arabada çalan klasik müziğin sesinden başka herhangi bir ses yoktur.	
---	--

Flashback

SAHNE 7: Yatak odası	İç/Gece	Betül – Arif (telefonda)
----------------------	---------	--------------------------

<p>Betül saçı başı dağılmış halde yatağın üzerinde oturmakta, ağlamaktadır. Morali son derece bozuktur. İç çekerek ağlamasına devam ederken yatağın yanındaki komodinin çekmecesine uzanarak bakar. Bir süre çekmecenin içini karıştırdıktan sonra diğer çekmeceleri arayarak karıştırmaya başlar. Aradığı Şeyi bulamadığı bellidir. Yerinden kalkıp tuvalet masasının çekmecelerini hızla açıp kapamaya başlar. Giderek sinirlenmektedir. Bu kez çekmecelerin içindeki Şeyleri fırlatıp aramaya devam eder. Hemen hemen odadaki bütün çekmeceleri ortaya saçıktan sonra dolap olarak kullandıkları odaya geçerek orada ki çekmeceleri dökmeye başlar.</p> <p>Aradığı Şeyi orada da bulamınca çantaların içini karıştırmaya ve yere dökmeye başlar. Bütün çantaları bitirdiğinde halen aradığı Şeyi bulamamıştır. Siniden yere çökerek ağlamaya başlar. Bir süre ağlamaya devam ettikten sonra yerdeki kartviziti fark eder. Gözyaşlarını silerken uzanıp kartviziti alır. Hüzünlü gözlerle bir müddet karta baktıktan sonra yerinden kalkarak yatak odasındaki telefonun başına gider. Orada yatağın üzerine oturup bir elinde kart diğer elinde telefonla bir süre bekler.</p>	<p>Betül – Lanet olsun nerede bu ilaçlar?</p>
--	---

<p>Sonunda tereddütlü bir tavırla numaraları çevirir. Stresli bir şekilde birkaç kez çalan telefonu dinleyip tam kapatacakken Arif cevap verir</p>	<p>Arif – Alo?</p>
<p>Betül hiç ses çıkarmadan durur. Arif bir süre cevap gelmesini bekledikten sonra</p>	<p>Arif – Kimsiniz, alo?</p>
<p>Betül cevap vermeye cesaret edemiyor gibidir. Arif birkaç kez daha alo diye seslendikten sonra</p>	<p>Arif – Peki madem konuşmuyorsunuz.</p>
<p>Betül telefonun kapanacağını anladığından son anda cesaret ederek</p>	<p>Betül – Betül, ben.</p>

SAHNE 8: Issız yol	Dış/Gün	Metin
--------------------	---------	-------

<p>Metin sağa sola bakınarak araba sürmektedir. Nadiren arabaların geçtiği yolda birilerini arıyor gibi bir hali vardır. Sinirli ve endişelidir. Tali yoldan ana yola çıkarken kısa bir müddet durup sağ ve soluna bakar. Bir türlü hangi tarafa gideceğine karar veremiyor gibidir. Sonunda sağa dönerek hızla arabayı sürmeye başlar. Dikkati yoldan çok etraftadır. Önündeki aracı sollamak için şerit değiştirirken dikkatsizliği nedeniyle park halindeki araçları fark etmez. Yol tıkanığında arabalar durmuştur. Duran araçları fark ettiğinde ise artık çok geçtir. Aceleyle direksiyonu kırar ve yoldan çıkarak yolun kenarındaki çamur birikintisine girerek durur.</p>	
---	--

SAHNE 9: Issız yol	Dış/Gün	Mehmet - Betül
--------------------	---------	----------------

<p>Yağmur hızlanlamaya başlarken Mehmet hızını iyice düşürür. Cama vuran damlaların ve arabada çalan müziğin haricinde sessizliği bozan bir şey yoktur. Biraz daha ilerledikten sonra yolun ilerisinde duran kadını görür. Yolun sağ tarafında ağır adımlarla yürümektedir. Yüzündeki mimiksiz ifadeyi değiştirmeden yola devam edecekken onu fark eden kadın dönerek durması için işaret eder. Durmayacak gibi yoluna devam ederken kadının yüzünü görür. Onu tanıdığı gibi bir hali vardır. Yüzünde hafif</p>	
---	--

bir tebessüm belirir.

Sonra sağa çekerek dörtlüleri yakar. Kadın koşarak arabanın yanına gelip, Mehmet'in yarım açtığı camdan konuşur

Mehmet'in mimiksiz yüz ifadesi sıcak bir gülümsemeyle kaplanır. Uzanarak kapıyı açar. Kadının halinde bir gariplik olduğu bellidir. Fazlası ile korkmuş ve tedirgin bir haldedir

Betül büyük bir sevinç arabaya binerek Mehmet'e gülümser. Mehmet başıyla onaylar gibi bir hareket yaptıktan sonra arabayı yeniden hareket ettirir

Mehmet yeniden mimiksiz yüz ifadesine geri dönüp arabayı sürmeye devam eder. Yağmur

Mehmet – Şansa bak!

Betül – Beni şehre kadar bırakabilir misiniz?

Mehmet – Elbette. Bu yağmur altında sizi bırakacak halim yok. Buyurun lütfen

Betül - Teşekkür ederim. Biraz geride arabam bozuldu. Yardım için birilerini arayacaktım ama telefonun şarjı bitmiş. Yürüyerek bir yerlere ulaşmaya çalışıyordum.

Mehmet (dönerek ona bakıp) – Ben bayağıdır bu yol üzerindiyim ama arabanızı görmedim. İsterseniz geri dönüp bir bakalım.

Betül (son derece tedirgin bir edayla) – Yok, gerek yok. Siz beni en yakın benzinliğe kadar bırakırsanız gerisini ben hallederim.

Mehmet – Peki siz bilirsiniz? Ancak buralarda işinize yarar birilerini bulup bulamayacağınızdan çok emin değilim

Betül – Hallederim sanırım. En azından orada birilerini arayabileceğim bir telefona ulaşabilirim.

iyiden iyiye hızlanmışır	
--------------------------	--

Flashback

SAHNE 10: Boş arazi	Dış/Gün	Betül
---------------------	---------	-------

<p>Betül korku içinde bomboş arazide koşmaktadır. Arada bir arkasına bakarak gelen kimsenin olup olmadığından emin olmaya çalışır gibi bir hali vardır. Zaman zaman düşüp kalkar. Soluklanmak için durduğunda ilerde yolu görür. Son bir gayretle oraya doğru koşmadan önce ağlamaklı bir ses tonuyla</p> <p>Bir iki dakika olduğu yerde durup soluklandıktan sonra yola doğru koşmaya başlar</p>	<p>Betül – Lanet olsun. Bunlar benim başıma gelmemeliydi</p>
---	--

Flashback

SAHNE 11: Sıkışık Trafik	Dış/Gün	Betül – Arif – Gençler
--------------------------	---------	------------------------

<p>Oldukça yoğun bir trafikte Betül seyir halindedir. Arabalar zaman zaman duraksayıp, zaman zaman hareket etmektedir. Betül'ün halinden moralinin bozuk olduğu belli olmaktadır. Bir müddet sonra kırmızı ışıkta bir arabanın arkasında durur. Öndeki arabanın içinde dört tane genç vardır ve müziğin sesini sonuna kadar açmışlardır. Betül durgun gözlerle etrafı izlerken ışığın yeşile döndüğünü görerek gaza basar. Ancak öndeki araba hareket etmediğinden, arkadan çarpar. Büyük bir telaşla arabadan inerken, öndeki arabanın şoförü de arabasından çıkar.</p> <p>Aşağı inen genç kendi arabasında hasarın ne kadar olduğuna baktıktan sonra büyük bir sinirle</p>	<p>Genç 1 – Yahu ne yapıyorsun be? Kör müsün, nedin?</p> <p>Betül (büyük br mahcubiyetle) – Bir an dalmışım. Cidden özür diliyorum.</p> <p>Genç 1 – Özür dilesen ne olur. Buyur işte sıçtım arabanın içine.</p>
--	---

O esnada arabada bulunan diğer gençlerde inerek, arabanın durumunu incelemeye başlamıştır.

O esnada trafikte bulunan diğer arabalar korna çalmaya başlamıştır. Yanlarından geçen arabalardan bazılarının şoförleri ise hareket etmeleri konusunda laf atmaktadır

Betül arabaya binmek için kapıyı açarken, arabadan ilk inen genç onu kolundan tutarak

Betül'ün hemen arkasındaki arabayı süren ve o ana kadar olayları izleyen Arif, meselenin garipleştığını görerek araçtan dışarı çıkar

Betül'ün kolundan tutan genç Arife aldırmadan

Arif, Betül'ün yanındaki gencin kolundan tutarak, hafif sinirli bir edayla

Betül – Hayır. hasar ne ise...

Genç 2 – Kocalarının altına yatıp, onların paralarıyla araba alıyorlar. Neticesi bu oluyor tabi.

Genç 1 – Kimin altına yattığı fark etmez de gelip bize çarptı

Genç 3 – Araba da güzel ama süren daha güzelmiş.

Betül – Bu kadar sinirlenmenize gerek yok. Ben bütün masrafı karşılayacağım. Arabayı kenara çekeyim de daha rahat konuşuruz.

Genç 1 – Yok öyle yağma. Çocuk mu kandırıyorsun sen?

Arif – Beyler biraz sakin olun. Neticede ufak bir kaza.

Genç 4 – Geç otur lan arabana! Sana mı sorduk, küçüğünü büyüğünü?

Genç 1 – Parayı şimdi vereceksin. Ayrıca moralimizi de bozduğun için artı tazminat vereceksin

Genç 2 – Bak bu iyi fikir işte.

<p>Arif bu cevap üzerine kafa atarak çocuğu yere devirir. Bir iki adım yanında olan diğeri üzerine doğru hamle yapınca ona da tokat atarak devirir. Diğerleri böyle bir tepki beklemediklerinden şaşkınlık içinde olanları izlemektedir. Arif, burnu kırıldığından kanlar içinde yerde yatan arkadaşlarını gösterip, bağıarak</p> <p>Gençler korku içinde yerdeki arkadaşlarını alalacele arabaya bindirip, hızla oradan uzaklaşır</p>	<p>Arif – Güzel kardeşim, efendi ol.</p> <p>Genç 1 – Sana ne lan, yavşak?</p> <p>Arif – Bunu da alıp siktir olup gidin şimdi. (tepki gelmediğini görünce, bağıarak) Kime diyorum lan?</p>
--	---

Flashback

SAHNE 12: Yol Kenarı	Dış/Gün	Arif – Betül – Polisler – Betül'ün kocasının adamları
----------------------	---------	--

<p>Polisler arabanın yanında belgeleri doldurmaktadırlar. Betül ve Arif se sakin bir şekilde işlerinin bitmesini beklemektedir. Polisler doldurdukları evrakları kaldırırken</p> <p>Polisler arabalarına binip giderken, Betül tebessüm ederek Arif'e döner</p>	<p>Polis 1 – Zaten kusurlu siz olduğunuz için işlem yapmaya gerek yok.</p> <p>Arif – Biz meseleyi hallederdik. Buraya kadar zahmet ettiniz.</p> <p>Polis 2 – Öyle de kavga var ihbarı gelince acilen geldik. Yoksa bu kadar hasarı sürücüler kendi aralarında anlaşıp halledebilirdi. Her neyse geçmiş olsun.</p> <p>Polis 1 – Geçmiş olsun. İyi günler.</p> <p>Betül – Sağ olun, size de kolay gelsin.</p> <p>Betül – Tekrar teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kim bilir neler olurdu.</p> <p>Arif – Rica ederim lafı olmaz. Ben size kartvizitimi vereyim. Ne olur ne olmaz.</p>
---	--

<p>O esnada başka bir araba yanlarına gelerek durur. İçinden iki tane adam inerek yanlarına gelir.</p> <p>Samimi bir tokalaşmanın ardından ayrılırlar ve herkes arabalarına binerek oradan ayrılır.</p>	<p>Betül – İnanın gerisini ben hallederim. Size daha fazla zahmet vermeye niyetim yok.</p> <p>Arif – Lafı bile olmaz, ne zahmeti? Neticede hepimizin birilerine ihtiyacı oluyor.</p> <p>Adam 1 – Betül hanım geçmiş olsun. Trafik sıkışık olduğu için biraz geç kaldık. Buyurun ben sizi götüreyim. Arkadaş araba ile ilgilenecek.</p> <p>Betül (Arif'e elini uzatarak) – Aslında doğru diyorsunuz. Hepimizin zaman zaman birilerine ihtiyacı oluyor. Ben kartvizitinizi de alayım. Her şey için teşekkür ederim. Tekrar görüşmek dileğiyle Arif Bey.</p> <p>Arif(gülümseyerek) – Rica ederim. İyi ve kazasız günler dilerim.</p>
---	---

SAHNE 13: İssız yol	Dış/Gün	Mehmet - Betül
---------------------	---------	----------------

<p>Cama vuran damlalar ve arada bir çıkan sileceklerin sesinden başka bir ses yoktur. Mehmet, Betül'ü arabaya alırken kapattığı teybi açar. Son derece agresif bir klasik müzik parçası çalmaya başlar. Betül arada bir sağ tarafında bulunan dikiz aynasından arkada kimsenin olup olmadığına bakmaktadır. Bir süre sonra arabanın içinde var olan durumdan rahatsız olmuş gibi sessizliği bozmak için Mehmet'le konuşmaya başlar. O soru sorana kadar mimiksiz ifadeyle yola bakan Mehmet, Betül'ün konuşmaya başlamasının ardından tebessüm ederek cevap vermeye başlar</p>	<p>Betül – Size de yük oldum?</p> <p>Mehmet – Aman efendim lafı mı olur? Aynı durumda siz de olsaydınız eminim beni alırdınız.</p> <p>Betül – Bu arada ismin Betül. Kusura bakmayın söylemeyi unuttum.</p>
--	--

Kısa süren bir sessizliğin ardından Mehmet cebinden sigara çıkararak Betül'e uzatır.

Betül sorunun üzerine kısa bir süre duraksar. Böyle bir sorunun geleceğini beklemiyor gibidir. Sonra aceleyle

Mehmet'in yüz ifadesinden inanmadığı bellidir. Yine de tebessüm ederek

Mehmet her zamankinden daha büyük bir tebessümle ona bakar

Mehmet – Ben de Mehmet. Memnun oldum. Ee artık sizli, bizli konuşmamıza gerek yok.

Betül (gülümseyerek) – Sanırım haklısınız

Betül – İçmiyorum teşekkür ederim

Mehmet – Aa ne güzel. Ben bir türlü bırakamadım.

Betül – Beni çok rahatsız ediyor. Astımım da var.

Mehmet – O zaman ben de içmeyeyim.

Betül – Yoo yo lütfen! İçebilirsin.

Mehmet – Gerek yok. Hem senin sayende daha az içmiş olurum. Bu arada sorması ayıp değilse ne arıyordun sen buralarda. Oldukça ıssız bir yer.

Betül – Annemler buraya yakın bir köyde oturuyorlar. Onlara uğramak için gelmiştim.

Mehmet – İyi yapmışsın. Ben yıllardır gidemedim işlerden dolayı.

Betül (konuyu değiştirmek ister gibi) – Ne iş yapıyorsun ki?

Flashback

SAHNE 14: Herhangi bir evin salonu	İç/Gece	Mehmet
------------------------------------	---------	--------

Mehmet karanlık bir salonda oturmuş müzik setinde kısık sesle müzik dinlemektedir. Soğukkanlı bir tavırla birilerini bekliyor gibi bir hali vardır. Bir müddet sonra gelen arabanın farları oturduğu yeri aydınlatır. Mehmet sakin bir tavırla yerinden kalkarak perdeyi hafifçe aralayıp kimin geldiğine bakar. Kadının arabadan indiğini görünce aynı sakin edasıyla müziği kapatıp, salondan dışarı çıkar	
--	--

Flashback

SAHNE 15: Herhangi bir evin odası	İç/Gece	Mehmet – Kadın
-----------------------------------	---------	----------------

Kadın eve girerek ışıkları yakar. Yorgun bir hali vardır. Anahtarlarını kapının yanındaki portmantonun üzerine attığında arkasındaki kapıda Mehmet belirir. Bir iki adım atmıştır ki Mehmet elindeki ipi kadının boğazına geçirerek onu boğmaya başlar	
--	--

SAHNE 16: İssız yol	Dış/Gün	Mehmet - Betül
---------------------	---------	----------------

Mehmet yeniden yola döner. Mimiksiz ifadesi yeniden yüzünde belirir	<p>Mehmet – Alım satım işleri ile uğraşıyorum</p> <p>Betül – Öyle mi? Ee buralar o işler için biraz sapa kalır. Neredeyse ölü gibidir burada ticaret.</p> <p>Mehmet – Gene de bir uğramak lazım. Bizim işlerde neyin, nerede olacağı belli olmuyor.</p> <p>Betül – Aslında haklısın. Buraya kadar geldiğine göre bir bildiğin vardır. Umarım kısa zamanda halledersin işlerini.</p> <p>Mehmet (Betül'e dönüp gülümseyerek) – Tahminimden bile erken bitecek öyle gözüküyor.</p> <p>Betül Mehmet'in tavrından ve verdiği cevabın şeklinden rahatsız olmuş gibidir. Tam olarak ne olduğunu anlayamasa da Mehmet'te bir gariplik</p>
---	---

olduğu bellidir

Betül (gülümsemesine karşılık vererek) – Hadi bakalım

Mehmet – Sen bir şey yapıyor musun?

Betül – Epey zamandır çalışmıyorum. Eşim istemiyor. Gerçi o hiçbir şeyi istemez ya!

Mehmet – Aranız pek iyi değil galiba?

Betül – Allah belasını versin! Umarım ömrümün sonuna kadar bir daha yüzünü görmem. İnan bana şu an ölmesi için her şeyimi verirdim.

Mehmet – Biraz garip bir istek ama kim bilir belki istediğin gibi olur.

Betül (bir kez daha aynadan arkayı kontrol ederek) – Nerede bende o şans. Emin ol öyle bir şey olmaz. Sen evli misin?

Mehmet (kısa bir süre duraksadıktan sonra) – Evliyim. Bir tane de çocuğumuz var. Senin aksine ben memnunum eşimden ama

Betül – Ne mutlu sana. Benim Allah'tan çocuğum yok. Kim bilir ona neler yapardı

Mehmet – Bir şey mi yapıyordu ki sana?

Betül – Bunu konuşmasak olur mu? Sinirlerim iyice geriliyor. O aşağılık herifin bahsi bile yetiyor.

Mehmet – Tabi ki.

Betül – Bu arada senden çok şey istiyor gibi olacağım ama telefonunu kullanabilir miyim?

Mehmet – Ne yazık ki kullanamazsın çünkü cep telefonu taşıyorum.

Betül (şaşırmış bir edayla) – Bu devirde cep telefonun yok mu? İşleri nasıl hallediyorsun peki. Hani müşteriler aramıyorlar mı seni?

Mehmet (ciddi bir tavırla) – Benim çalışma usülüm biraz farklıdır.

Özellikle bu son cevabın ardından Betül'ün

<p>durumu garipsemiş bir hali vardır. Önündeki ıssız yola bakar. Mehmet yeniden sessizliğe bürünmüştür. Birazda korkarak bakışlarını Mehmet'e çevirir. Yüzündeki durgun ifade insanı tedirgin edecek boyuttadır. Bakışlarıyla onu izlerken Mehmet bnu hissederek Betül' döner. Mehmet'in yüzünde yeniden tebessüm belirir</p>	<p>Mehmet – Bir şey mi oldu?</p> <p>Betül (hızla bakışlarını kaçıırırken) – Yo hayır, hayır. Dalmışım öyle</p>
<p>Betül tedirgin bir ifadeyle camdan yola bakarken Mehmet bir süre durgun yüz ifadesiyle ona bakar. Sonra yeniden dikkatini yola verir</p>	<p>Mehmet – Yağmur huzursuz ediyor insanı</p> <p>Betül (kollarını göğsünde birleştirirken) – Öyle hakikaten</p>

Flashback

SAHNE 17: Emre'nin bürosu	İç/Gün	Emre – Metin (telefondaki ses)
---------------------------	--------	--------------------------------

<p>Emre sinirli bir tavırla masanın başında beklemektedir. O esnada telefon çalar. Arayan Metin'dir</p>	<p>Metin – Emre selam. Çok bekletmedim umarım</p> <p>Emre – Selam.</p> <p>Metin – Çok acil diye not bırakmışsın ben de işi gücü bırakıp seni aradım. Hayırdır, bir şey mi oldu?</p> <p>Emre – Böyle bir mevzuyu telefonda konuşmak istemezdim ama şehir dışından dönene kadar bekleyemedim. Betül beni aradı, buluşup konuştuk biraz. Bilirsin küçüklüğünden beri tanırım onu. Seninle konuşmamı rica etti. O yüzden acil diye not bıraktım.</p> <p>Metin – Ne anlattı ki sana Allah'ını seversen? Bu kadar garip bir edayla konuşuyorsun benimle.</p> <p>Emre – Ondan boşanmadığımı ve bir şekilde kurtulmaya çalıştığımı söyledi. Hem dövüyormuşsun hem de bir başkasıyla</p>
---	---

berabermişsin. Senden rica edip boşanmaya ikna etmemi söyledi.

Metin – Emre, Allah'ını seversen bu anlattıklarına inanıyor musun? Benim, Betül'e böyle bir şey yaptığımı nasıl düşünürsün?

Emre (biraz rahatsız olarak) – Yalan söylediğini sanmıyorum. Bu kadar yıldır tanırım Betül'ü

Metin (son derece samimi bir tonla) – Peki bir başkasıyla beraber olduğunu da söyledi mi sana?

Emre (şaşırmış bir edayla) – Hayır böyle bir şeyden haberim yok

Metin – Bak ben sana anlatayım o zaman. Betül şu an bir başkasıyla beraber ve benden boşanmaya çalışıyor ama ben kabul etmiyorum. Onu dövdüğüm veya biriyle beraber olduğum yalan. Onu seviyorum Emre. Ne sen, ne de bir başkasını dinleyip ondan boşanmayacağım. Sonuna kadar savaşıp onu geri kazanacağım. Bir zamanlar çok mutluyduk ta ki o adam hayatımıza girene kadar.

Emre (şaşkınlığı büyümüş bir halde) – İnan bunlardan haberim yoktu.

Metin – Benim de yoktu. Boşanmak istediğini ilk söylediğinde zor da olsa kabul edecektim. Onu çok sevmeme rağmen, mutlu edemediğimi düşünmek kabul edeceğim bir şey değildi. Sonra o adamı öğrendim. İnan bana bir şekilde kandırılmış durumda ve ben ne pahasına olursa olsun Betül'ümü geri kazanacağım. Öyle kolayca sırtımı dönüp sevdiğim kadını bir başkasına bırakacak birisi değilim ben

Emre – Peki sen emin misin Betül'ün bir başkasıyla beraber olduğuna?

Metin – Ne yazık ki evet. Bir süre önce süphelenip takip ettirdim. Şu an bilgisayar başında mısın?

Emre – Evet, neden ki?

Metin – Bekle hemen sana bir fotoğraf gönderiyorum. Ne demek istediğimi o zaman daha iyi anlayacaksın.

Emre, telefonu kapatarak, bilgisayarını açar. Mail adresine girip, büyük bir stresle mailin gelmesini beklemeye başlar. Çok kısa bir süre sonra yeni bir mail aldığına dair mesajı görerek, büyük bir heyecan ve merakla gelen maili açar. Karşısında Betül ve tanımadığı bir adamın öpüşürlerken çekilmiş fotoğrafı vardır. Bir müddet şaşkın gözlerle resme baktıktan sonra son Metin'i arar. Ses tonundan moralinin iyiden iyiye bozulmuş olduğu anlaşılmaktadır.

Emre telefonu kapattıktan sonra şaşkın ve hüzünlü gözlerle bilgisayar ekranında duran fotoğrafa bakar.

Emre – Tamam bekliyorum o zaman.

Metin – İki dakikaya elinde olur. Yalnız rica ediyorum ne Betül'ün ne de bir başkasının bundan haberi olmasın.

Emre – Elbette.

Metin – Ben telefon başındayım. Resmi alınca ararsın.

Emre – Maili aldım. Çok özür diliyorum. İnan bunu bilsem konuyu açıp seni üzmezdim.

Metin – Ben de çok üzuldüm Emre ama durum bu.

Emre – Sen ne zaman döneceksin İstanbul'a?

Metin – İki gün sonra oradayım.

Emre – Tamam o zaman. İnan ben de çok şaşırdığım için şu an ne diyeceğimi bilemiyorum. Sen dönünce ayrıntılı konuşup, ne yapacağımıza karar veririz.

Metin – Peki o zaman. Benim de işim var zaten kapatmam lazım.

Emre – Kolay gelsin o zaman

Metin – Sağ ol sana da

SAHNE 18: Kafe	İç/Gün	Betül – Emre
----------------	--------	--------------

Emre heyecanlı tavırlarla kafede beklemektedir. Elinde ki yüzük kutusunu bir masaya koymakta, bir eline almaktadır. Bir süre sonra kapıda Betül görünür. Onu görünce aceleyle yüzük kutusunu cebine saklayıp ayağa kalkar. Betül'ün son derece neşeli olduğu halinden belli olmaktadır. Selamlaşarak, öpüşüp yerlerine otururlar.

Emre derin bir nefes alıp, birkaç saniye düşündükten sonra

Betül, birden bire elini uzatarak parmağındaki yüzüğü Emre'ye gösterir. Yüzüğün nişan yüzüğü olduğunu anlayan Emre, birden bire şaşkınlığa uğrar. Betül, neşe içinde

Emre'nin şaşkınlığı ve mutsuzluğu yüzüne vurur ama belli etmemeye çalışır. Kendini zorlayarak gülümseyip

Emre – Çok neşelisin bugün.

Betül – Evet ya, inan içim içime sığmıyor. Sen nasılsın?

Emre – Ben de bildiğin gibi. İş, güç uğraşıyorum valla.

Betül – Neyse şimdi boş ver işi gücü. Sen neden çağırdın beni onu söyle?

Emre – Böyle birden bire konuya girmeyi planlamamıştım ama uzatmanın da manası yok, haklısın. Betül biliyorsun biz yıllardır birbirimizi tanıyoruz. Bu söyleyeceğim şey seni biraz şaşırtabilir ama insan duygularına hakim olamıyor. Yıllar boyu...

Betül (sözünü keserek) – Birine mi aşık oldun yoksa sen?

Emre – Yıllardır aşığım zaten. Bugüne kadar söylemeye cesaret edemedim ama...

Betül – Senin aşklarını sonra dinleriz. Daha fazla dayanamayacağım, Metin'le kendi aramızda nişanlandık. Sanırım evleniyorum.

	Emre – Hayırlı olsun. Çok sevindim
--	------------------------------------

Flashback

SAHNE 19: Malikanenin bahçesi	Dış/Gece	Arif - Betül
-------------------------------	----------	--------------

<p>İnsanlar evin içinde ve dışında ellerinde içkileriyle konuşmakta, kimileri çalan orkestra eşliğinde dans etmektedir. Betül, kalabalıktan biraz uzakta havuz kenarına konmuş şezlonglardan birinin üzerine oturmuş, elindeki içki kadehiyle mutsuz bir şekilde havuza bakmaktadır. İleride birileriyle konuşan Arif onu görünce ağır adımlarla yanına gelerek</p> <p>Betül, ilk an da biraz şaşırırsada, gülümseyerek</p> <p>Arif, Betül'ün yanına oturarak önce ona sonra da etrafa bir göz gezdirip</p>	<p>Arif – Betül!?</p> <p>Betül – Arif!?</p> <p>Arif (gülümseyerek) – Dünya ne küçükmüş yahu? Hayırdır böyle tek başına...</p> <p>Betül – Kendimi çok yalnız hissettim, insanların içinde. Burası biraz daha sakindi o yüzden</p> <p>Arif – Anlıyorum. Sakinliği bozuyorsam gidebilirim. (gülümseyerek) Eğer bunu ima ediyorsan.</p> <p>Betül – Olur mu öyle şey. Aşk olsun</p> <p>Arif – Oturabilir miyim?</p> <p>Betül – Elbette, lütfen</p> <p>Arif – Burası gerçekten güzelmiş. Bu arada arabada bir sorun çıkmadı değil mi?</p> <p>Betül – Yo hayır. Zaten hemen elden çıkardım.</p> <p>Arif – En güzelini yapmışsın. Bu arada tek mi geldin? Senin kadar güzel bir kadını böyle yalnız bırakmak pek akıl işi değil çünkü</p>
---	---

<p>Arif'in yüzünden Betül'ün evli olmasından hoşlanmadığı belli olur.</p> <p>Arif, dönerek Betül'ün gözlerinin içine bakar. Bir süre öyle durduktan sonra gülümseyerek</p> <p>Arif, yerinden kalkarak, kalkması için elini Betül'e uzatır</p> <p>Arif, şezlongtan kalkan Betül'ün sırtına hafifçe elini koyarak onu önden gitmedi için yönlendirir. İkili dans pistine doğru yürür</p>	<p>Betül (derin bir nefes alarak) – Hep tek sayılıyım aslında ama hayır eşimle geldim. Ancak beni bırakıp gitti. Allah bilir nerededir şimdi</p> <p>Arif – Demek evlisin.</p> <p>Betül – Eğer evlilik denirse, doğru öyleyim</p> <p>Arif – Madem öyle en azından bu gecelik kavalıyen benim. Böyle güzel bir kadın asla yalnız bırakılmamalı. Hadi bakalım dansa. Üzgün üzgün oturmana izin veremem</p> <p>Betül – İnan dans edecek havamda değilim.</p> <p>Arif – En azından bana bir dans borcun var sayılır. Tam olarak neden dolayı ben de bilmiyorum ama var işte</p> <p>Betül (gülümseyerek) – Gerçekten çok inandırıcı oldu bu.</p> <p>Arif – Hadi ama..</p> <p>Betül – Peki o zaman. Bir dans, hepsi o.</p> <p>Arif - Anlaştık</p>
--	--

SAHNE 20: İssız yol	Dış/Gün	Mehmet - Betül
---------------------	---------	----------------

<p>Yağmur yüzünden yolda ki trafik artmıştır. Artık daha sık arabaları görmeye başlamışlardır. Mehmet mimiksiz bir ifadeyle arabayı kullanmaya devam etmektedir. Sessizlik ve Mehmet'in tavrı Betül'ü fazlasıyla tedirgin etmiş gibidir. Mehmet'e fark ettirmeden kısa bir bakış</p>	
--	--

atarak ona bakar. Tekrar önüne dönerek bu kez de dikiz aynasından arkayı kontrol için bakar. Dikkatini orada vermişken Mehmet aniden konuşmaya başlayında bir an irkilir.

Betül bu teklifi son derece garipser. Yüzünde beliren korku ifadesi ile

Betül durumu yadırgamış gözlerle bir süre Mehmet'e bakar. Daha sonra önüne dönerek bir süre düşündür

Betül zoraki bir gülümsemeyle ona karşılık verdikten sonra tekrar önüne döner. Korkmuş olduğu bellidir ama bunu belli etmemeye çalışmaktadır. Mehmet'se durgun yüz fadesiyle arabayı sürmeye devam etmektedir

Mehmet – Sanırım buradan gitmeye devam edersek yolumuz uzayacak. İleriden tali yola ayrılırsak daha kısa sürede şehre ulaşabiliriz.

Betül – Buraları gayet iyi bilirim. Tali yolların durumu son derece kötüdür

Mehmet (yine o garip gülümsemesiyle) – Denemekten zarar gelmez.

Betül – O halde ben buralarda inebilirim. Nasıl olsa yakınlarda evler var. sana daha fazla zahmet olmasın

Mehmet (insanı tedirgin eden bir ses tonuyla) – Olur mu öyle şey? Başına bir şey gelir sonra.

Betül – Buralar sakın yerlerdir. Hakikaten ileride ineyim ben daha iyi olur

Mehmet (aniden beliren gülümsemesiyle) – Valla bırakmam. Hem ben de sıkıldım tek başıma seyahat etmekten. Güzel güzel gidiyoruz işte

Betül (Kısa bir süre düşünüp) – Tamam ama bir yerlerde mola verelim o halde.

Mehmet – Kesinlikle vereceğiz. Halledecek işlerimizi halleder sonra devam ederiz. Meraklanma sen

SAHNE 21: Park	Dış/Gün	Betül - Arif
----------------	---------	--------------

<p>Betül ve Arif insanların fazla bulunmadığı bir parkın yürüyüş yolunda yürümekte, kendi aralarında konuşmaktadırlar. Her ikisinde mutlu ve neşeli olduğu bellidir. Yürüyüş devam ederken arada bir durup kahkahalarla gülmektedirler. Yine böyle bir anda Arif aniden durarak Betül'e bakar. O da bir şeyler olacağını anlamış gibi gülümsemesini keserken Arif uzanarak Betül'ü öper. Kısa bir öpüşmenin ardından birbirlerinden ayrılmadan</p> <p>Arif uzanarak tekrar Betül'ü öper. Bu seferki öpüşme daha uzun ve daha ateşli olur</p>	<p>Betül – Bunu yapamam</p> <p>Arif – Zaten oluyor Betül görmüyor musun? Sensiz yaşayamam artık</p> <p>Betül – Ben yaşayabilir miyim sanki ama biliyorsun işte her şeyi</p> <p>Arif – O hayvanın varlığı sence bir şeyi değiştirir mi? Sen rehine gibi tutuluyorsun diye ihanet mi etmiş oluyoruz yani? Seni seviyorum Betül</p> <p>Betül – İnan kötü şeyler olacak diye korkuyorum</p> <p>Arif – Öyle bir şey olmayacak. Biz birbirimizi bu kadar severken her şeyi aşarız. En kısa sürede seni o herifin elinden kurtaracağım ve sadece benim olacaksın</p> <p>Betül – İnan bunu o kadar çok istiyorum ki. Ancak nasıl olacak, ne zaman olacak...?</p> <p>Arif (Betül'ün daha fazla konuşmasına müsaade etmeden uzanarak tekrar onu öper) – Her şey güzel olacak bir tanem.</p>
--	---

SAHNE 22: İssız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül – Görevli - Metin
---------------------	----------	-------------------------------------

Hava kararmış ve yağmur iyice hızlanmıştır. Betül'ün halinden huzursuz ve korkmuş olduğu	
--	--

belli olmaktadır. İyiden iyiye koltuğunda küçülmüş, önündeki yolu izlemektedir. Mehmet'se herhangi bir şey konuşmadan arabayı sürmektedir. Betül sessizliği bozmak ister gibi

Betül – Çocuğun kaç yaşında?

Mehmet (Betül'ün konuşmasına şaşırılmış gibi) – Üç yaşında.

Betül – Küçükmüş daha.

Mehmet – Evet daha küçük ama en sevimli zamanı

Betül – Öyledir muhakkak. Resmi var mı yanında

Mehmet (gülümseyerek) – Yok. Yanımda taşımayı sevmiyorum

Betül – Bir baba için oldukça garip doğrusu. Bu arada ben bir şey sormadıkça sen hiç konuşmuyorsun. Rahatsız ediyormuşum gibi geliyor.

Mehmet – Sanırım farklı bir babayım. Ben pek konuşmam zaten. Daha çok dinlemeyi severim.

Betül – Karın bir yerde çalışıyor mu peki?

Mehmet – Hayır, oğlumuzla ilgileniyor.

Betül – Anladım. Onun da resmi yoktur sanırım

Mehmet - Yok

O esnada ileride yanıp sönen ışıkları fark eder. Son derece sevinerek

Betül – Birileri var ileride

Mehmet – Gördüm. Sanırım kaza olmuş

Betül – Dursak iyi olur sanırım

Mehmet bunu pek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturarak

Mehmet – Birileri gelmiş zaten. Bizim

<p>Mehmet arabayı iyice yavaşlatarak dörtlülerini yakmış bekleyen tırın yanında durur. Yağmurluk giymiş bir görevli yanlarına doğru gelir</p>	<p>yapacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum.</p> <p>Betül (camı açarak) – Dur lütfen</p> <p>Betül – Ne olmuş acaba?</p> <p>Görevli – Önemli bir şey yok hanım efendi. İleride toprak kayması olmuş birkaç araba hasar görmüş ama ölü yok. Birkaç hafif yaralı. Onları da gönderdik zaten.</p> <p>Mehmet – Yol kapalı o halde</p> <p>Görevli (iyice cama eğilerek) – Haliyle. Şu tırı geçtikten sonra biraz ileriden sağa gireceksiniz. Tali bir yol var oradan devam etmeniz gerekiyor.</p> <p>Mehmet – Peki kolay gelsin o halde</p>
<p>Mehmet arabayı hareket ettirmek üzereyken Betül son derece heyecanlı bir ses tonuyla görevliye sorar</p>	<p>Betül – Yardım edebileceğimiz bir şey var mı memur bey?</p> <p>Görevli (bir şeyi hatırlamış gibi) – Aslında olabilir. Bir beyefendinin arabası yoldan çıktı onu alabilirsiniz sanırım. Diğerlerini gönderirken ona yer kalmadı. Burada bekliyor</p>
<p>Görevli, Mehmet'e herhangi bir şey sormadan tırın ilerisine hızlı adımlarla koşar. Mehmet istemediği bir durumun içinde kaldığından sinirlenmiş gibidir ama pek belli etmez.</p> <p>Mehmet'in tavrına rağmen Betül'ün rahatlamış bir hali vardır. Arabaya başka birinin gelmesine sevinmiştir</p>	<p>Betül – Kusura bakma sana sormadan...</p> <p>Mehmet (sinirli bir edayla Betül'e bakar) - ...</p>

<p>O esnada görevli yanında biriyle koşturarak gelir. Giydiği yağmurluktan dolayı gelenin yüzü seçilmemektedir. Mehmet'in olduğu taraftan arabaya biner. Binmeden önce Mehmet'e teşekkür eder.</p> <p>Bu arada Betül, Metin'e selam vermek için döner. Onu gördüğünde yüzünde şaşkın ve korkmuş ifade belirir. Metin de en az onun kadar şaşırmıştır</p>	<p>Betül – Ben sadece başı derte birilerinin olup olmadığını sormaya çalıştım. Böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim.</p> <p>Mehmet (aniden beliren garip tebessümüyle) – Neyse olan oldu artık. Konuşmanın gereği yok. Boş ver.</p> <p>Betül (ortamı rahatlatmak ister gibi) – Hem yolda kalmış birine yardım etmek çok sevaptır</p> <p>Mehmet (kısa bir süre bir şeyler düşünür gibi duraksadıktan sonra dalga geçer bir ses tonuyla) – Şu an tam ihtiyacım olan tek şey</p> <p>Görevli (cama eğilerek) – Herkes sizin gibi duyarlı olsa keşke</p> <p>Mehmet (tebessüm ederek) – Keşke</p> <p>Metin – Kusura bakmayın size de zahmet vereceğim</p> <p>Mehmet – Önemli değil. Lafı olmaz</p> <p>Görevli – Hadi bakalım hayırlı yolculuklar. Biraz ilerden sapacaksınız, işaretlere dikkat edin</p>
--	---

Flashback

SAHNE 23: Düğün Salonu	İç/Gece	Betül – Metin
------------------------	---------	---------------

<p>Oldukça fazla davetlinin içeride olduğu salona bir çift girer. Alkışlar eşliğinde nikah masasına doğru giderler. Masada bulunanlar ayağa kalkar. İkili yerlerini oturur. Gelin ve damat, Betül ve Metin'dir. İkisinin de mutluluğu yüzünden okunmaktadır.</p>	
--	--

Flashback

SAHNE 24: Evin içi	İç/Gece	Mehmet – Kadın cesedi
--------------------	---------	-----------------------

Biraz önce öldürdüğü kadının cesedi yerde yatarken Mehmet hemen gerisinde ki koltukta oturmuş sigara içmektedir. Sigarasını bitirip kültabağında söndürdükten sonra izmaritini alarak cebine atar. Daha sonra yerinden kalkarak muftağa geçip ocağı açar. Cebinben çıkardığı mumu yakıp masanın üzerinde koyduktan sonra evden ayrılır.	
---	--

Flashback

SAHNE 25: Trafik	Dış/Gece	Mehmet – Adam (telefonda)
------------------	----------	---------------------------

Mehmet sakin adımlarla çıktığı evden ilerleyerek sokak boyunca yürür. Sokağın sonuna geldiğinde eski model bir arabaya binerek sürmeye başlar. Belirli bir müddet gittikten sonra elindeki eldivenleri çıkarıp yan koltuğa atar. Cebinden telefonunu çıkararak bir numarayı çevirip sakin bir edayla onunla konuşur	
	Mehmet – İş tamam. Adam – Herhangi bir problem olmadı değil mi? Mehmet – Hayır aynen istenildiği gibi yapıldı. Yarım saate kadar haberini alırlar. Adama – Tamam ben kendilerini bilgilendiririm. İyi akşamlar. Mehmet – Sana da.
Telefonunu kapatarak sakin bir tavırla yerine koyar. Daha sonra uzanıp teybi açar. Neşeli bir klasik müzik parçası çalmaya başlar.	

SAHNE 26: İssız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

Betül'ün şaşkınlığı korkuya dönerken Metin şaşkınlığını kısa süre üzerinden atar. Betül bir an yanında duran Mehmet'e bakar. Metin bu arada sakin bir tavırla yağmurluğunu yana doğru kaydırarak belinde duran silahı gösterir. Betül'ün korkusu daha da artar ve hızlı bir hareketle	
---	--

önüne döner. Mehmet'se bütün bu olan bitenden habersiz aynı durgun haliyle yola bakmaktadır. Kısa bir süre sonra Mehmet ana yoldan ayrılarak tarif edilen tali yola sapar. Yolun darlığı ve trafiğin birikmesi nedeniyle nisbeten daha fazla araba yolda seyir halindedir. Metin oturduğu yerde rahatlamış gibi geriye doğru yaslanarak.

Metin – Yolculuk ne tarafa?

Mehmet (dikiz aynasından ona bakarak) – Şehre doğru.

Metin (ukala bir tarzda gülümseyerek) – Beraber misiniz?

Mehmet – Hayır, Betül'ü yoldan aldım. O da sizin gibi yol da kalmıştı

Metin – Betül...? Çok iyi bir insansınız desenize.

Mehmet (bu kez daha uzun bir bakış attıktan sonra) – Öyle de denilebilir

Metin – İsim Betül galiba? Siz hiç konuşmuyorsunuz, hayırdır?

Betül (son derece tedirgin ve sinirli bir edayla) - Konusacak bir şey yok

Mehmet (Betül'ün tavrını yadırgayarak ona bakar) - ...

Metin (aşağılar bir edayla) – Belki vardır. Biraz düşünürsen bulursun. Bu arada böylesi ıssız bir yolda birbirinizi bulmuş olmanız çok enteresan

Mehmet (bu kez sinirli bir edayla) – Demin de söyledim size. Aynen sizinle bulduğumuz gibi buluştuk

Metin (gülerek) – Belli belli

Mehmet mimiksiz ifadesiyle oldukça dikkatli şekilde aynadan Metin'e bakar. Metin, Mehmet'in bakışlarını fark ederek aynen karşılık verir. Mehmet'in mimiksiz ifadesi giderek asabileşirken, Metin belirli bir süre sonra bakışlarını çevirir. Mehmet yola bakmadan bir süre daha arabayı kullandıktan sonra dikkatini yola verir. Ardından sakin bir edayla;

durduğunda kapadığı, teybi yeniden açar.

Flashback

SAHNE 27: Golf kulübü

Dış/Gün

Metin – Emre – Betül

Metin ve Emin, golf kulübünün bahçesinde oturmuş bir şeyler içmektedirler. Metin'in nispeten durgun bir hali vardır

O esnada garson masaya yeni içecekleri getirir. Metin'in içkisinden çok az bir miktar masaya dökülür

Emre verilen tepkiye biraz şaşırır ama pek üstünde durmaz. Zaten dikkati çalan cep telefonuna yönelir. Telefonu açarak

Metin, meraklı gözlerle Emre'ye bakarak

Emre – Ne oldu? Yenildin diye depresyona mı girdin?

Metin – Yok artık be o kadar da değil. İşler biraz bozuk da benim.

Emre – Senin işlerin iyi olduğunu görmedik ki Allah'a şükür.

Metin – Doğru düzgün yapın işinizi lan! Bir bardağı bile dülgün taşıyamıyorsunuz. Değiştir çabuk şunu

Emre – Hayırdır yahu, sen beni arar mıydın?

Betül – Bırak şimdi her zaman ben arıyorum zaten. Neredesin canım sıkıldı.

Emre – Golf kulübünde, Metin'le oturuyoruz. Gel istersen.

Betül – Güzel bak aradığım iyi oldu. Oraya çok yakınım zaten. İki dakika sonra yanınızdayım.

Emre – Tamam bekliyoruz.

Metin – Kim? Gelen tanıdık biri mi?

Emre – Daha önce tanıştığını sanmıyorum. Betül, benim çocukluk arkadaşım.

Metin – Hangi Betül peki bu? Ben neden bugüne

<p>Metin, böyle bir haberi duyunca fazlasıyla ilgilenmiş görünür</p>	<p>kadar görmedim madem çocukluk arkadaşın.</p> <p>Emre – Uzun zamandır yurt dışındaydı. Ailesi feci bir uçak kazasında öldü. Haberin olmuştur, Seferoğlu ailesi hani.</p> <p>Metin – Bütün miras, kızlarına kalmıştı değil mi? Bu, o kız o zaman</p> <p>Emre – Evet ta kendisi</p> <p>Metin – Desene, birazdan Türkiye'nin en zengin insanlarından biri masımızı şereflelendirecek.</p> <p>Emre – Evet öyle ama tanıyınca anlarsın hiç öyle zengnlikle işi olan biri değildir.</p> <p>Metin – Benim de o kadar param olsaydı, ben de olmazdım</p>
<p>O sırada Betül kapıda görülür. Emre de onu fark ederek ayağa kalkar ikili öpüştükten sonra Betül ve Emre masaya oturur</p>	<p>Emre – Tanıştırırım Metin, bu da Betül.</p>
<p>Metin son derece abartılı bir tavırla ayağa kalkarak Betül'ün elini sıkar</p>	<p>Metin – Efendim sizinle tanışmak cidden bir şeref. (Emre'ye dönerek) Neden bu kadar güzel olduğundan bahsetmedin.</p> <p>Betül (gülümseyerek) – O şeref bana ait efendim. (Emre'ye dönerek) Evet, Emre neden güzel olduğu mu söylemedin?</p>

Flashback

SAHNE 28: Kafe	İç/Gün	Emre - Betül
----------------	--------	--------------

<p>Betül sinirli bir edayla kafenin kapısında görünür. Emre'nin nerede olduğunu anlamak için etrafa bakındıktan sonra doğruca onun yanına gider. Emre ise dalgın olduğundan o masanın yanına gelene kadar, Betül'ü fark etmez</p>	<p>Betül – Emre, Allah'ımı seversen sen delirdin mi?</p>
---	--

Emre stresten dudaklarını yemeye başlamıştır. Diğer tarafa kafasını çevirip bir iki saniye durduktan sonra

Betül, Emre'nin böyle bir şeyden haberdar olmasından şaşırıldığını saklayamaz.

Geldim bakalım buyur. Neymiş seni bu kadar heyecanlandıran? Sabahtan beri elli kere aradın.

Emre (durgun bir ifadeyle) – Hoş geldin. Önemli olmasa çağırmazdım zaten.

Betül – Tamam, anladım o kadarını da en azından öğleden sonrayı bekleyebilirdin. Her neyse artık. Anlat bakalım seni dinliyorum

Emre – En zor kısmı o ya zaten.

Betül (sinirli bir tavırla) – Emre anlatacak mısın, yoksa ben gideyim mi?

Emre – Metin'le konuştum. Hikaye pek de senin anlattığın gibi değilmiş.

Betül (şaşıarak) – Öyle mi? Peki neymiş bakalım?

Emre – En azından başka biriyle beraber olduğunu bana söyleyebilirdin. Metin'den boşanmak istediğin için bu kadar yalanı bana söylemene gerek yoktu. Hoşuma gitmesede seni anlamaya çalışırdım.

Emre – Ne oldu söyleyecek bir şey bulamadın galiba?

Betül (sinirli bir edayla) – Bu neyi değiştirecekti ki? Başka birisiyle birlikte olmam onun umurunda mı sanıyorsun? Karşısında bir başkasıyla yatsam bile aldırılmaz.

Emre – Valla bana pek öyle gelmedi. Seni takip ettirip resimlerini çektirmiş. Umurunda olmayan biri bunu yapmaz sanırım.

Betül – Evet, Emre bir başkasıyla beraberim, bu doğru. Peki sana daha benimle evlenmeden Alev'le beraber olduğunu söyledi mi? Ben evdeyken bile onunla beraber olduğunu veya onun yüzünden beni kaç kez dövdüğünü söyledi mi?

<p>Betül sertçe çenesinin altını ovuşturmaya başlar. Çıkan fondotenin altından hafif bir morluk belirir</p> <p>Kollarını sıyırarak her iki kolundaki morluk ve sıyrıkları gösterir</p> <p>Emre'nin iyiden iyiye kafasının karıştığı bellidir. Betül ağlamasına mani olmaya çalışarak, anlatmaya devam eder</p>	<p>Betül – Bunu kendim mi yaptım sanıyorsun?</p> <p>Betül – Evde oturup, kendimi duvarlara vurarak mı yaptım bunları? (ağlamaya başlar)</p> <p>Betül – Beni çocukluğumdan beri tanımayan musun sen Emre? Zor bir durumun içinde bulunmasam sana neden anlatayım bütün bunları. Hadi onu geç, durum onun dediği gibi olsa neden sana söyleyeyim ki tüm bunları. Alıp başımı giderim zaten. Bu kadar zamandır sebebini bilmeden devam ettirmeye çalıştım bu ilişkiyi ama artık yeter.</p> <p>Emre – Ben ne diyeceği mi bilmiyorum?</p> <p>Betül – Bilemezsin tabi! Ben kadını ya kesin bir orospuluk yapmışımdır. Hemen gidip bir başkasıyla beraber olmuşumdur değil mi? Bu kadarmış arkadaşlığımız işte. Yazıklar olsun.</p> <p>Emre – Resmi görünce bir an... Betül inan sadece kafa karışıklığından. Ne olur kusura bakma.</p> <p>Betül – İnan kusura bakacak enerjim bile yok. Sadece o alçak beni öldürmeden bu iş bitsin istiyorum. Tek istediğim bu. Senden yardım istediğim için asıl sen kusura bakma.</p> <p>Emre – Biraz sakinleşir misin? Oturup, konuşalım doğru düzgün. Bu meselede sonuna kadar arkandayım merak etme. Her ne pahasına olursa olsun hem de...</p>
--	---

SAHNE 29: Issız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

Yağmur yeniden hızlanırken araba sessizlik hakimdir. Betül'ün tedirginliği fazlasıyla belli olmaktadır. Metin yüzünde tuhaf bir gülümseme	
---	--

ile Betül'ün olduğu tarafa bakarken, Metin mimiksiz yüz ifadesiyle arabayı kullanmakta, arada bir Metin'e bakmaktadır. Betül'le konuştuğunda olduğu gibi yüzünde beliren garip gülümsemeyle Metin'le konuşmaya başlar

Mehmet – İsim neydi?

Metin (bakışlarını Betül'den çevirmeden) –
Metin

Mehmet – Ben de Mehmet. Kaza nasıl oldu?

Metin – Yolun kapalı olduğunu fark edemedim.
Son anda direksiyonu kırınca yoldan çıktık
haliyle.

Mehmet – Seyahat ne tarafaydı?

Metin – Bayağı meraklı bir insansın, Mehmet!
Bir nevi iş seyahati diyelim. Oldu mu?

Mehmet (bakışlarını üzerinde sabitleyerek) –
Değişik bir şey olmalı sanırım. Bir nevi iş
olduğuna göre

Metin (bakışlarını aynaya çevirip) –
Hayatımdaki pislikleri temizleme
dönemindeyim. (Betül'e dönüp) Bunu
bitirdiğimde her şey ve haliyle işim de daha iyi
olacak

Mehmet (bir süre dikkatli gözlerle Metin'e
bakar) – Pek pislik temizleyecek birine
benzemiyorsunuz ama

Metin böylesi bir cevabı beklemediğinden sinirli
gözlerle aynadan Mehmet'e bakar. Mehmet'se
aynı durgun ifadeyle arada bir aynadan ona
bakar. Metin'in sinirlendiği belli olmaktadır ama
cevap vermez

Mehmet – Bazı konularda fazla iddialı olmamak
lazım sanırım. Kimin, kimi, nerede
temizleyeceği inan hiç belli olmaz

Flashback

SAHNE 30 – Yatak odası	İç/Gün	Betül – Arif
------------------------	--------	--------------

Betül üzerine bir şeyler giyerken Arif yatakta	
--	--

yatmaktadır. Yeni seviştikleri bellidir. Arif'in üzerinde herhangi bir Şey yoktur. Yatakta uzanmış sigara içmektedir. Bir yandan da konuşmaktadırlar.

Arif – Ne yapmayı planlıyorsun Şimdi?

Betül – Bilmiyorum ama o heriften bir Şekilde kurtulmam lazım.

Arif – Orasını ben de anladım ama bunu ne Şekilde yapacaksın.

Betül – Bilmiyorum. Boşanmaya yanaşmıyor. Öyle bir durumda para konusunda sıkıntı olacağını düşünüyor sanıyorum.

Arif – Söz konusu olan senin paran

Betül (sinirli bir edayla) – İstersen haber vereyim sen bir konuş. Bunların hepsini biliyorum zaten. Yarın gelince boşanma konusunu açacağım tekrar. Ne kadar isterse vermeyi düşünüyorum. Yeter ki defolup gitsin hayatımdan.

Arif – Kabul eder mi dersin?

Betül – Bilmiyorum. Hiçbir Şey bilmiyorum. Daha önce defalarca konuştum, biliyorsun ama kabul etmedi. Hele duyduklarımdan sonra kabul edeceğini hiç sanmıyorum.

Arif – Bana sorarsan en temizi onu bir Şekilde ortadan kaldırmak. Durumlar bu seviyedeyken başka bir yöntemle kurtulamayız. Artık böyle yaşayamazsın, yaşayamayız.

Betül – Böyle bir Şeyi söylediğine bile inanamıyorum. Ben öyle bir insan değilim. Ancak bu meseleyi nasıl çözeceğim bilemiyorum. Off hiçbir Şey bilmiyorum.

Arif – Bu çok zor bir Şey değil aslında. Dün gece sen beni aradıktan sonra birileriyle görüştüm. Sanırım...

Betül (Arif'in sözünü keserek) – Şu an bunu konuşmasak olmaz mı? Gece o köpeği konuşurken dinlediğimden beri iyi değilim. Şimdi bir de bu konuları konuşunca sinirim bozuluyor.

<p>Bunun üzerine Arif hiçbir şey demeden yatağın kenarına oturmuş olan Betül'ü kendine doğru çekerek öper. Daha sonra biraz geri çekilip Betül'ün saçlarını okşamaya başlar. Bu arada Betül de hüzünlü gözlerle ona bakmaktadır</p>	<p>Arif – Doğru haklısın ama seni güvenli bir yere götürmemiz lazım. Ne olur ne olmaz.</p> <p>Betül – Bugün ayrılacağım buradan zaten. Şu olay neticelene kadar yurt dışına çıkmayı planlıyorum.</p> <p>Arif – Bence bu güzel bir fikir. Her şey bir tarafa zihnini dağıtma açısından iyi olur.</p> <p>Betül – Ne olur şimdilik konuşmayalım. Hakikaten moralim bozuluyor</p>
---	---

Flashback

SAHNE 31 – Lüks malikanenin önü	Dış/Gün	Metin
---------------------------------	---------	-------

<p>Metin lüks arabasından inerek eve doğru yürür. Bir yandan da cep telefonunu cebinden çıkararak Alev'i arar</p>	<p>Metin – Şimdi eve giriyorum. Seyahat işi yattı. (kısa bir süre bekleyip) Yoo yo planda bir değişiklik yok. Bahsettiğim adam işi halledecek. Benim artı bir şey yapmama gerek yok. Neyse ben birkaç eşya alıp senin yanına geliyorum. (kısa bir süre bekleyip) Tamam görüşürüz. Yarım saate kadar orada olurum.</p>
---	---

SAHNE 32: Issız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül – Metin
---------------------	----------	------------------------

<p>Mehmet sohbeti devam ettirmek ister gibidir. Metin'in hal ve tavırlarından hoşlanmamıştır. Konuyu daha fazla uzatmak amacıyla konuşmaya devam eder. Tüm bu süre içinde Betül koltuğunda iyice küçülmüş, son derece tedirgin bir ifadeyle konuşulanları dinlemektedir.</p>	<p>Mehmet – Fazla pislik var hayatında sanırım</p>
--	--

<p>O ana kadar sessizliğini muhafaza eden Betül konuşmaların giderek tehditkar bir hale dönüşmesinden huzursuz olmuştur. Yanlarından büyük bir kamyon geçerken konuyu bölmek ve başka bir konu açabilmek ümidiyle söze girer.</p> <p>Metin sinirli bir tavırla ona doğru dönerek bakar. Mehmet ise her zaman ki mimiksiz tavrıyla yola bakmaktadır. Nihayet Metin söze girer. Alaycı bir ifadeyle gülümsemektedir</p> <p>Metin bunun üzerine bir kakhaha atar ve doğrularak öndeki iki koltuğun arasından kafasını uzatıp Betül'e bakar</p>	<p>Metin – Çok hem de ama bu durum fazla sürmeyecek. Emin olabilirsiniz</p> <p>Mehmet (gülümseyerek) – Bunu nasıl yapmayı planladığımı nedense merak ettim.</p> <p>Metin (bakışlarını aynaya çevirerek) – Halledemeyeceğim bir şey değil. İstedğim takdirde her şeyi yaparım ve bu konuda kararlıyım. Pislilikler temizlenecek</p> <p>Mehmet (tehditkar bir ses tonuyla) – Yok sen iddialı olmadan duramıyorsun sanırım</p> <p>Metin (bu kez cesaretini toplayıp) – Ne demek bu şimdi?</p> <p>Betül – Başka bir şey konuşsak</p> <p>Metin – Hanımefendi rahatsız oldular galiba. Pislilikleri temizleyecek olmam kısmını mı sevmediniz?</p> <p>Betül (daha çok sinirli bir edayla) – Pislilik diye nitelendirdiğiniz şeyler öyle olmaya bilir. (üstüne basa basa) Belki de pislilik sizsinizdir.</p> <p>Metin – İddialı bir yorum oldu bu. (Mehmet'e dönüp) Sence de öyle değil mi? Bak arabada ki tek iddialı kişi ben değilmişim.</p> <p>Mehmet (sakinliğini bozmadan ona doğru dönüp) – Bilmem ki belki de haklıdır</p>
---	--

<p>Metin bir Betül'e bir Mehmet'e baktıktan sonra gülerek geriye yaslanır. Kendine olan güveni biraz artmış gibidir</p> <p>Metin'in giderek daha agresif ve kendine güvenli tavırlar sergilemesi Betül'ü iyiden iyiye huzursuz etmeye başlamıştır. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra</p>	<p>Metin (kahkaha atarak) – Bak seenn! İkiniz de aynı fikirdesiniz demek.</p> <p>Metin – Demek belki de haklıdır ha! Peki Betül hanım nasıl anlayacağız benim mi yoksa diğerlerinin mi pislik olduğunu?</p> <p>Betül - Baktığınız yere göre değişir sanırım</p> <p>Mehmet (Betül'e dönüp) – Gayet güzel bir yorum oldu bu işte. (ardından Metin'e bakıp) Sence de öyle değil mi?</p> <p>Metin (cevap vermek yerine gülümsemekle yetinir) - ...</p> <p>Mehmet – Ben de başka bir cevap verebileceğini düşünmemiştim zaten</p>
---	--

Flashback

SAHNE 33: Çalışma odası	İç/Gece	Metin – Adam
-------------------------	---------	--------------

<p>Metin evindeki çalışma masasının sandalyesinde geriye doğru yaslanmış karşısında ki adamla konuşmaktadır Ciddi bir hali vardır. Konuştuğu adam son derece güzel giyimli ve ciddi tavırlı biridir.</p>	<p>Adam – Burası konuşmak için güvenli değil mi?</p> <p>Metin – Elbette evde kimse yok zaten. Karım da arkadaşlarında.</p> <p>Adam – Peki o halde devam edebiliriz.</p> <p>Metin – Yoksa neden burada konuşalım. Neyse şimdi bunu halledeceğinden eminsiniz değil mi?</p> <p>Adam – Kesinlikle emin olabilirsiniz. Adamım bir kez harekete geçtiğinde iş bitmiş demektir.</p>
--	---

	<p>Metin – Para konusu?</p> <p>Adam – Daha önce de dediğim gibi yarısını bugün alacağım. Diğer yarısını ise iş bittiğinde yine elden teslim alacağım.</p> <p>Metin – Ne zaman halleder peki? Yani çok sürmez değil mi?</p> <p>Adam – Kendisine işlemin başladığını haber verdiğim andan sonra herhangi bir tarihte. Bunun için belirli bir tarih veremem ama bahse konu iş zaten çok çetrefilli değil. Öyle uzun zaman alacağını sanmıyorum</p> <p>Metin – Söyleyin en kısa zamanda işi halletsin. Bekleyecek tahamülüm yok</p> <p>Adam – Dediğim gibi o kısım adamımın bileceği bir şey ama ben ricanızı iletirim.</p> <p>Metin – Lütfen bilhassa üzerinde durun.</p>
--	--

Flashback

SAHNE 34: Evin antresi	İç/Gece	Betül
------------------------	---------	-------

<p>Betül sakın bir edayla evin kapısını açarak içeri girer. Yorgun ve mutsuz bir hali vardır. Ağır hareketlerle merdivenlerden yukarı çıkacakken Metin'in çalışma odasından gelen sesleri duyar. Meraklı bir tavırla tam olarak kapanmamış kapının yanına gelerek içeride ki konuşmaları dinlemeye başlar</p>	
---	--

Flashback

SAHNE 35: Çalışma odası	İç/Gece	Metin – Adam
-------------------------	---------	--------------

<p>İçeride ki sohbet aynı ciddiyet ve resmiyetle devam etmektedir</p>	<p>Adam – Sizden istediğim şeyleri hazırladınız mı?</p> <p>Metin (dosyayı uzatarak) – Evet hepsi burada</p> <p>Adam (bir süre dosyanın içine baktıktan sonra) - Bunlar karınızın yakın tarihli resimleri değil mi? Orası çok önemli.</p>
---	--

	<p>Metin – Evet, evet. Özellikle dikkat ettim</p> <p>Adam – Elli bin lirayı da şimdi almam lazım.</p> <p>Metin (oturduğu yerden kalkıp kasaya giderken) – Bakın şöyle yapacağım. Size fazladan on bin lira daha vereceğim. O orospuyu bir hafta içinde öldürürse fazladan bir yirmi bin daha veririm.</p> <p>Adam (herhangi bir tepki vermeden) – Bu durumda elinden geleni yapacağından eminim.</p> <p>Metin (paraları kasadan çıkarıp masanın üzerine koyarken) – İşte tamamı burada. Bu da fazladan on bin liranız. Saymak isterseniz?</p> <p>Adam – Öyle bir şeye gerek olacağını sanmıyorum. İşimizde güven esastır. Eksik çıkması halinde güvenimiz sarsılır ve neticesi pek iyi olmaz.</p> <p>Metin (gülümseyerek) – Beni mi öldüreceksini?</p> <p>Adam (ciddi bir ifadeyle ses çıkarmadan Metin'in yüzüne bakar) - ...</p> <p>Metin (yüzündeki gülümseme kaybolurken) – Herhangi bir eksiklik yok emin olabilirsiniz</p> <p>Adam (oturduğu yerden kalkarken) – Birbirimizi gayet net anladığımızdan eminim. O zaman işimiz bitti demektir. Size iyi geceler dilerim.</p> <p>Metin (ayağa kalkarak elini uzatır) – En kısa zamanda bitsin bu iş. Size de iyi geceler</p> <p>Adam (hiçbir şey demeden Metin'in elini sıkıp, kapıya yönelir) - ...</p>
--	---

Flashback

SAHNE 36: Çalışma odasının dışı	İç/Gece	Betül
---------------------------------	---------	-------

Betül konuşulanları duyunca çılgık atmamak için elini ağızına kapamış, sessizce dinlemektedir. İkilinin ayağa kalıp dışarı doğru geldiğini anlayınca olanca hızıyla merdivenlerin altındaki odaya doğru koşar. Büyük bir korkuyla odanın kapısından kafasını uzatıp Metinlere bakar. Ağlamamak için kendini zor tutmaktadır	
---	--

SAHNE 37: Malikanenin odası	İç/Gece	Betül – Arif (telefonda)
-----------------------------	---------	--------------------------

Metin misafirini yolcu ederken, Betül saklandığı odanın kapısından onları izlemektedir. İkili bir şey konuşmadan tokalaşarak ayrılır. Metin kapıyı kapadıktan sonra üst kata çıkmak için merdivenlere yönelir. Merdivenlerden yukarı çıkarken ıslıkla bir şarkı çalmaya başlar. Konuşulanların ardından fazlasıyla neşelenmiştir. Betül korku içinde ses çıkarmadan onun yukarı çıkmasını bekledikten sonra alt katta bulunan odalardan birine girerek dikkatli bir şekilde telefonunu çıkarıp, Arif'i arar.

Betül dayanamayarak ağlamaya başlar. Arif bir süre bekleyerek onun susmasını bekledikten sonra

Betül yeniden ağlamaya başlarken, Arif son derece ciddi ve kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başlar

Arif (uykulu bir ses tonuyla) – Efendim!?

Betül – Arif benim, Betül.

Arif (biraz şaşırılmış bir edayla) – Hayırdır?

Arif – Betül hayırdır? Ağlama da anlat bana lütfen.

Betül (ağlamasını durdurmaya çalışıp) – Kiralık katil tuttu beni öldürmesi için

Arif – Kimden bahsediyorsun, Metin'den mi?

Betül – Evet, biraz önce burada adamla konuştum. Kulaklarımla duydum. Hatta para bile verdi

Arif – Betül şimdi sakin ol. Rica edeceğim birazcık sakın kalmaya çalış. Konuştuğu adamı

<p>Betül, Arif'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapatır. Tedirgindir ve korkmakta olduğu bellidir. Korkarak odadaki kanepenin arkasına saklanır</p>	<p>görebildin mi?</p> <p>Betül – Bunun ne önemi var ki? Gördüm evet</p> <p>Arif – Ben birilerine ulaşım halledebilirim belki. Bana tarif eder misin adamı?</p> <p>Betül – Arif ne olur saçmalama, kaldıramam şimdi bunları.</p> <p>Arif – Betül, sadece nasıl birisi olduğunu bana söyle. Bir sürü tanıdığım var.</p> <p>Betül – Esmer, uzun boylu, son derece şık giyimli bir adamdı. Tam olarak dikkat etmedim zaten. Gayet sakin ve kibar konuşuyordu.</p> <p>Arif (bir süre durduktan sonra) – Anladım. Başka dikkatini çeken bir özelliği oldu mu?</p> <p>Betül – Hayır. Arif ben ne yapacağım?</p> <p>Arif – Tamam. Şimdi beni dikkatli dinle. Yarın senin yanına uğrayacağım, o zaman ayrıntılı konuşuruz. Zaten bugün yarın bir şey olacağı yok. Ben de etrafa bir soruşturayım. İstersen şimdi gelip alabilirim bile seni.</p> <p>Betül – Hayır. Ne olur gelme. Bu manyağın ne yapacağı belli olmaz. Yarın iş seyahatine gidecek zaten burada buluşuruz. Şimdi kapatmam lazım. Duyarsa iş çığrından çıkabilir.</p> <p>Ahmet – Sakin kalmaya çalış. Hemen bir şey olacağı yok. Gece korkarsan ya da ne bileyim oradan çıkmak istersen beni ara. Bundan sonra uyumam zaten.</p> <p>Betül – Tamam ararım. Arif lütfen kurtar beni bu durumdan. Hadi iyi geceler</p>
---	---

SAHNE 38: Issız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

<p>Radyo yayını bozulmaya başlayınca Mehmet oturduğu koltuğun yanında bulunan kısımda bulunan cd'lerden birini alarak teybin içine yerleştirir. Hafif tempolu bir girişle başlayan klasik müzik parçası Betül'ün dikkatini çeker. Biraz da konuyu değiştirmek babında</p>	
---	--

İlgisiz bir şekilde dışarıyı izleyen Metin konuşulanları duyunca alaycı bir tavırla

Betül – Mahler değil mi?

Mehmet (hoşuna gitmiş bir edayla) – Evet, dinliyorsun sanırım.

Betül – Nedense Mahler'i çok severim

Mehmet – 5. senfonisi benim en sevdiğim eseridir.

Betül – Benim de öyle ve şu an o çalışıyor.

Metin – Ciddi ciddi seviyorsunuz bunu yani

Mehmet (aynadan ona bakarak) – Neden çok mu garip?

Metin (gülerek) – Gerçi senin gibi efendi bir insanın başka bir şeyden zevk almasını beklemek tuhaf olurdu. Betül hanıma gelince ona diyecek kelime bulamıyorum. Aslında buluyorum da şimdi söylersem ayıp olur belki.

Mehmet – İnsanları hemen anlayıveriyorsun. Bir tür yetenek olmalı bu.

Metin (ukala bir edayla) – E sen ailenle oturup televizyon izlerken, ben insanların arasındaydım. Haliyle tanıyorum tabi ki

Mehmet (aynadan sakın ama dikkatli bir bakış atarak) – Ben de ona şaşırdım zaten. Beni böylesine iyi tanıman hayret verici. Başka ne söyleyebilirsin mesela?

Metin (bilmiş bir edayla) – İşinde gücünde bir insansın. Karından çekindiğin kesin. Ondan izinsiz bir yere adım atabildiğini sanmıyorum. Bankada para biriktiren işte memur mantığıyla hayatını idame ettiren biri olduğunu düşünüyorum. Sıradan da diyebiliriz.

Mehmet (belli belirsin gülümseyerek) – Söylediklerin şaşırtıcı. Falcı olmalıymışsın aslında. (Betül'e dönerek) İnanılmaz değil mi?

Betül – İnan bir şey söylemek istemiyorum.

<p>Mehmet, araya girip Metin'in dikkatini dağıtmak ister gibi</p> <p>Metin herhangi bir şey demeden alaycı bir gülümseme ile Mehmet'e baktıktan sonra cama vuran yağmuru izlemeye başlar. Betül huzursuz bir edayla Mehmet'e dönerek</p> <p>Parça çalmaya devam ederken Betül gözlerini kapatarak orada değilmiş gibi hayal etmeye çalışır.</p>	<p>Metin (Betül'e doğru dönüp) – Sanırım sizinle alakalı tahminlerimi söylememden korktunuz</p> <p>Mehmet – Her şeyi anladım da karımdan korktuğumu nasıl anladın?</p> <p>Metin (Mehmet'e doğru dönüp) – E bu o kadar belli ki. Hani saçını tarama şeklin, bindiğin araba her şeyinden akıyor zaten. Görmemek için kör olmak lazım.</p> <p>Mehmet (aynı mimiksiz ifadesine dönüp) – Doğru haklısın, görmemek için kör olmak lazım</p> <p>Betül – Biraz sesini açabilir miyiz?</p> <p>Mehmet (teybin sesini açarken) – Elbette.</p>
---	--

Flashback

SAHNE 39: Kalabalık bir cadde	Dış/Gün	Betül – Metin - Alev
-------------------------------	---------	----------------------

<p>Betül arkadaşlarıyla bir dükkandan çıkar. Ayak üstü onlarla biraz konuştuğundan sonra elinde yürümeye başlar. Neşeli bir edayla yürürken aniden cadde üzerinde ki bir çay bahçesinde oturan Metin'le Alev'i görür. İlk anda biraz şaşkınsa da yüzünde kocaman bir gülümseme belirerek onlara doğru yürüyecekken Metin uzanarak Alev'i dudaklarından öper. Betül büyük bir şok yaşayarak elindeki poşetleri düşürür. Sonra onların kendisini fark edebileceğini düşünerek hemen yanında bulunan bir ağacın arkasına saklanır. Yüzündeki şaşkınlık giderek büyürken Metin bir kez daha Alev'i öper. Betül artık ağlamaktadır. Kısa bir süre sonra ikili çay bahçesinden kalkar. Betül olduğu yere iyice</p>	
--	--

saklanarak onlara görünmez. Metin'le Alev el ele uzaklaşırken Betül ne yapacağını bilemez bir halde ağlamaya başlayarak olduğu yere oturur.

Flashback

SAHNE 40: Lüks Malikane

İç/Gece

Betül – Metin

Betül ağlamaktan gözleri şişmiş bir halde masanın başında oturmuş şarap içmektedir. Kısa bir süre sonra kapının sesi duyulur. Gelen Metin'dir. Üst kata çıkmak için merdivenlere yönelirken Betül'ü fark eder. Birazda sinirli bir tavırla onun yanına gelir

Metin konuşmanın nereye gittiğini anlamadığından biraz sinirli bir edayla

Metin konuşmanın nereye gideceğini aşağı yukarı anladığından, konuyu değiştirmek için

Metin – Sen ne yapıyorsun gecenin bu saati? Neden uyumadın?

Betül – Seni bekliyordum.

Metin – Hayırdır bir şey mi oldu ki?

Betül – Yoo hayır, bir şey olmadı. Esas sana sormak lazım ne oldu diye?

Metin – Ya sen ne saçmalıyorsun Allah'ını seversen. Ne söyleyeceksen açık söylesene.

Betül – Bugün neredeydin Metin? Dur madem öyle daha açık sorayım, bugün kiminleydin?

Metin – Bunları yarın salim kafa konuşsak daha iyi olur. Hem sen sarhoşsun bu halde konuşmamız da bir yere varmaz

Betül (yerinden kalkarak) – Ayık olsam da bunları konuşacağız. Bugün seni bir kadınla gördüm kimdi o? Yahu daha evleneli bir ay bile olmadı

Metin (duraksayarak) – Muhtemelen bir arkadaşımın görmüşsündür. (Betül'ü kolundan tutup) hadi yatağa gidelim

Betül – Sen bütün arkadaşlarında öpüşüyor

<p>O ana kadar nispeten sakin olan Metin aniden sınırlenerek Betül'e sert bir tokat atar. Betül yere düşerken, Metin yanına giderek onu kolundan tutup sallamaya başlar</p>	<p>musun? Sana kimdi o orospu diye sordum.</p> <p>Metin – Bana bak orospu! Ağzından çıkamı kulağın duyacak. Kiminle gezdiğim beni ilgilendirir. Ancak caddeden bir orospu bile alıp koluma taksam senden çok daha şerefli olur. Şimdi zırlamayı kes çünkü yorgunum. Gidip uyuyacağım ve uyandığında bir daha bu konunun açılmasını istemiyorum.</p> <p>Betül (korkmuş, ağlamaktadır) - ...</p> <p>Metin (bir kez daha vurduktan sonra) – Ne dediğimi anladın mı? Tekrar söyletme bana bunları.</p> <p>Betül (ağlamasını durdurmaya çalışıp) – Anladım, anladım.</p> <p>Metin (onu yattığı yere doğru iterek) – İyi. Şimdi siktir git o zaman. Ben yatıyorum, birazdan yanıma gel.</p> <p>Betül yerde ağlarken, Metin sakin bir tavırla masanın üzerindeki şarap kadehini alarak içinde kalan şarabı içip, salondan dışarı çıkar.</p>
---	--

SAHNE 41: Issız yol	Dış/gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

<p>Metin tekrar öne doğru gelerek iki koltuğun arasından kafasını uzatır. Aşağılar bir tavırla Betül'e bakar. Bu arada trafik iyiden iyiye yavaşladığından arabalar birikmeye başlamıştır. Ön ve arkalarında arabalar görünmektedir</p>	<p>Metin – Her şeyi biliyorsun sanırım. (Mehmet'e dönerek) Bilgili bir insan değil mi? Her boktan anlıyor gibi baksana.</p> <p>Mehmet – Neden bir zararı mı var ki?</p> <p>Metin – Siz bayağı iyi anlaşıyorsunuz yahu. (Betül'e doğru gülererek) Baksana sen ne desen onaylıyor. Evli misin Mehmet?</p>
---	---

	<p>Mehmet – Evet evliyim</p> <p>Metin – Ben de. Dünyanın en aşağılık kadınıyla evliyim. Nasıl bir şeydir sence?</p> <p>Mehmet (ona doğru dönerek) – Bilmem nasıl?</p> <p>Metin (bu kez Betül' dönüp) – Senin bir fikrin var mı her şeyi bilen insan?</p> <p>Betül (sinirli bir şekilde) – Hayır yok</p> <p>Metin – O kadar aşağılık ki benim karım, kendi yatağımızda başkasıyla beraberken yakaladım onu. Şimdi bir fikriniz var mı acaba?</p> <p>Mehmet – Kötü olmuştur sanırım. Sen ne yaptın bunun üzerine?</p> <p>Metin – Benim ne yaptığımı boş ver. Sen olsan ne yapardın asıl onu söyle. Bakalım hanımefendi fikrine katılacak mı?</p> <p>Mehmet (yola bakmaya devam ederek) – Sanırım boşanırdım.</p> <p>Metin (kahkahalarla gülerek) – Ben de seni erkek sanmıştım be Mehmet. (Betül'e dönüp, gülerek) Bak sevgilisiyle karısını aynı yatakta yakalayıp sonra boşanma davası açacak kadar sakın bir erkek bulmuşsun.</p> <p>Betül – Ben kimseyi bulmadım. Sadece...</p> <p>Metin (sözünü keserek) – Ben ne yaptım peki biliyor musun Mehmet?</p> <p>Mehmet – İnan tahmin edemiyorum. Ne yaptın?</p> <p>Metin – Geriye doğru yaslanırken. Yapmam gerekeni</p>
--	--

Flashback

SAHNE 42: Lüks malikanenin içi	İç/Gün	Metin – Betül – Arif
--------------------------------	--------	----------------------

Metin telefonunu kapayarak kapıyı açıp içeri girer. Elindeki çantayı bir yere bıraktıktan sonra hızlı adımlarla üst kata yönelir. Merdivenleri çıkıp başka bir odaya yönelecekken gelen gülüşme seslerini duyar. Birden şaşırarak ağır ve	
---	--

sessiz adımlarla yatak odasının kapısına yönelir. Bir süre kapıyı dinleyerek içeriden gelen sesleri dinler. Seslerin Betül ve tanımadığı bir erkeğe ait olduğundan emin olur. Giderek sinirlenmekte olduğu bellidir. Son derece dikkatli hareketlerle kapıyı aralayarak içeriye bakar. Betül ve Arif o esnada öpüşmektedir. Bu defa daha sinirli bir edayla kapının önünde gidip gelmeye başlar. Kontrolünü kaybetmek üzeredir. Sonunda içeriden gelen Betül'ün yüksek kahkahası üzerine seri adımlarla yan odaya geçerek çekmecedeki silahı alıp, aynı hızla yatak odasının kapısına gelir ve tekme vurarak açar. Betül çığlık atarak yataktan kalkarken, Arif korkulu gözlerle Metin'e bakmaktadır

Bir an sinirine hakim olur gibi gözüküp silahı aşağı doğru indirmeye başlar. Odada sessiz bir bekleyiş vardır. Sonra aniden büyük bir sinirle silahı doğrultup Arif'e ateş eder. O kadar sinirlidir ki çığlık atarak yanından dışarı kaçan Betül'ü fark etmez bile. Sonra kısa zamanda kendine gelip onun peşinden koşmak için davranır. Betül tahmininden daha hızlı koştuğundan olanca gücüyle merdivenlere yönelecekken ayağı takılır ve merdivenlerden yuvarlanarak bilincini kaybeder. Bu arada Betül evden dışarı çıkmıştır.

Betül – Metin dur!

Arif – Beyefendi ben...

Metin – Kesin sesinizi lan orospu çocukları!

Flashback

SAHNE 43: Düğün salonu

İç/Gece

Metin – Betül - Alev

Betül ve Metin dans etmektedirler. Dans bittiğinde bütün davetliler büyük bir coşkuyla onları alkışlar. İkisinin mutluluğu yüzlerinden okunmaktadır. Ağır adımlarla kendilerine doğru ayrılan yere gidip otururlar. Neşeli oldukları her hallerinden bellidir. Metin salona bakarken gözü Alev'e takılır. Metin, Betül'ün kulağına eğilerek

Metin – Canım ben tuvalete kadar gidip geliyorum.

<p>Metin salondan çıkarken birkaç kişiyle ayak üstü konuşur. Bir yandan da gözü çıkış kapısındadır. İnsanların tebriklerini gülümsemesiyle karşılayarak sonunda kapıdan çıkar ve merdivenlere yönelir. Buldukları katta tuvaletler olmasına rağmen bir üst kata çıkarak tuvaletlerin bulunduğu kısma yönelir. Biraz önce kapıdan çıkan Alev orada beklemektedir</p> <p>Metin, kısa bir süre Alev'i öptükten sonra oraya doğru gelen birilerinin olması endişesiyle ondan ayrılır</p>	<p>Betül (mutlu bir edayla) – Çok bekletme ama beni, olur mu?</p> <p>Metin (gülümseyip, yanağından öptükten sonra) – İstesem de yapamam zaten. İki dakikaya geliyorum</p> <p>Alev – Çok memnun görünüyorsun</p> <p>Metin – Bu da nereden çıktı şimdi? Defalınca konuştuk ya bunu Alev. Sürekli küçük işler çevirerek bir yere varamıyoruz işte.</p> <p>Alev – Bunu ben de biliyorum ama orada çok mutlu gibi duruyordun</p> <p>Metin (Alev'e sarılıp) – Beni kıskanıyor musun yoksa sen?</p> <p>Metin – O kaltağın yanında mutlu olduğumu düşünme. Tek derdim en kısa sürede şu işi bitirip seninle birlikte olmak. Boşansam bile bir sürü para koparırsın.</p> <p>Alev (işveli bir ses tonuyla) – Zaten benimle birlikte değil misin?</p> <p>Metin (bir elini Alev'in yanağına koyarak) – Ne demek istediğimi biliyorsun. Hadi çok uzattık benim gitmem lazım. Merak edip ortalığa düşer o geri zekalı şimdi.</p> <p>Alev – Tamam, görüşürüz</p>
--	---

SAHNE 44: İssız yol	Dış/Gece	Mehmet – Metin – Betül
---------------------	----------	------------------------

Arabanın içinde yeniden sessizlik hakimdir.	
---	--

Ancak gerginlik elle tutulur seviyededir.
Metin'in yaptığı son yorumdan sonra tansiyon
daha da bir artmıştır

Betül artık daha fazla dayanamayarak son derece
sinirli bir tavırla araya girer

Mehmet – Demek yapman gerekeni yaptın

Metin (gülümseyerek) – Emin olabilirsin. Aynen
öyle yaptım

Mehmet – Bize de ne olduğunu söylersen
öğrenmiş oluruz.

Metin – Buna gerek olduğunu sanmıyorum.
Sana hayat hikayemi anlatacak değilim.

Mehmet – Benim de öğrenmeye niyetim yok
zaten. Sadece ne yaptığını merak ettim.

Betül – İkiniz de kesin artık. (ağlamaklı bir ses
tonuyla) Yeter ne olur

Metin (kahkaha atarak) – Betül hanım sinirlendi
sanırım.

Mehmet (hiçbir şey demeden sakın bir tavırla
Betül'e bakıp yeniden sessizliğe bürünür) - ...

Metin – Bakıyorum hemen de laf dinliyorsun
Mehmet. Karın çok şanslı belirtmem lazım.
Senin gibi kadın sözü dinleyen erkek az bulunur.

Mehmet (gözlerini kısıp sinirine hakim olmaya
çalışır gibi bir tavırla) – Sanırım şanslı. Aslında
bazı insanlar gerçekten şanslı

Metin – Bu da ne demek şimdi

Mehmet – Trafik yoğunlaşmaya başladı. O
yüzden şanslı olan insanlar var.

Metin – Anlamadım

Mehmet (bu kez ses çıkarmadan dikiz
aynasından Metin'e bakar) - ...

Metin (bakışlarını kaçırıp yola bakarak,
omuzlarını silkip) – Her neyse. Ben aradığımı

	buldum zaten. Seninle uğraşacak halim yok.
--	--

Flashback

SAHNE 45: Lüks malikane	İç/Gün	Metin - Alev
-------------------------	--------	--------------

<p>Metin endişeli adımlarla evin giriş kısmında bir sağa bir sola gitmektedir. Elindeki tabancayı arada bir kaldırıp hafifçe kafasına vurmakta kendi kendine söylenmektedir</p> <p>O sırada eve doğru gelmekte olan arabayı fark eder. Araç olanca hızıyla yaklaşmaktadır</p> <p>Araba sert bir frenle evin önünde durur. Alev büyük bir sinirle arabadan inerek Metin'e doğru yönelir. Sinirli adımlarla yakınına geldiğinde hiçbir şey demeden sert bir tokat atar. Metin bir eliyle yüzünü tutarak</p> <p>Alev hızlıca evin kapısından içeri girer. Metin kısa bir an sersemlemiş gibi durduktan sonra Alev'in arkasından içeriye girer. Bir üst kata çıkmak için merdivenleri çıkan Alev'in ardından bağırır</p> <p>Alev doğruca bir süre önce Metin'in vurduğu adamın olduğu oda girer. Ceset yatağın</p>	<p>Metin – Geri zekalı, salak. Bir şeyi de düzgün yapsan olmuyor mu yani? Bir çuval inciri berbat ettin. Bok, bok, bok...</p> <p>Metin – Sonunda geldi</p> <p>Metin – Sinirlenmekte haklısın ama..</p> <p>Alev – Salak salak konuşma da beni cesedin olduğu yere götür.</p> <p>Metin – Sağdan üçüncü oda. Yatak odasında</p> <p>Alev – En azından bunu hatırlayabiliyorsun.</p> <p>Metin (ardından koşarak) – İnan bir anda oluverdi. Böyle bir şeyi planlamamıştım.</p> <p>Alev – Yok bir de planlasaydın geri zekalı</p>
--	--

üzerindedir ve her tarafı kan içindedir.

Alev – Ne tarafa kaçtığını biliyor musun peki?

Metin – Telefonda da dedim ya, bilmiyorum.
Merdivenlerden inerken...

Alev – Tamam kes. Artık iş çığırından çıktı. Yani o kadar salaksın ki bazen anlam veremiyorum. Zaten öldüreceğimiz bir kadını kıskanıp yanında ki sevgilisini öldürüyorsun. Bunu çocuklara anlatsam inanamazlar

Metin – Yahu birden ikisini aynı yatakta görünce, sinirlendim işte elimde değildi.

Alev – Kaç kez o sinirin yüzünden başımız pislüğün içine battı ama sen inatla aynı şeye devam ediyorsun. Neyse, şimdi konuşarak vakit kaybetmenin gereği yok. Bir şekilde cesedi ortadan kaldırmamız ve ardından Betül kaltağını bulmamız lazım. Kiralık katili beklemeden işi kendimiz halletmeliyiz. Allah belanı versin
Metin ya, resmen boka sardın bütün işi.

Metin – Ne desen haklısın. İşin iyi tarafı ne arabayı ne de cep telefonunu almış. Etrafi şöyle bir aradım bulamadım ama fazla uzaklaşmış olamaz.

Alev – Bana yardım et de şu cesedi halıya sarıp arabaya taşıyalım. Ben bunu ortadan kaldırırken sen de onun peşine düşersin. Ateş ettiğin tabancayı da bana ver. Sana yeni bir silah getirdim. Polise haber verirse ellerinde delil olmasın.

Metin (silahı uzatarak) – Silah bu işte.

Alev (silahı alıp beline taktıktan sonra) – Hadi yardım et de bir an evvel halledelim şu işi. Salak salak bakınmanın manası yok. Senin gibi bir geri zekalıyla neden birlikteyim anlamıyorum ki?

Flashforward

SAHNE 46: Benzin istasyonu

Dış/Gece

Mehmet – Betül - Metin

Üçü birden istasyonun yanında ki oturma salonundan çıkarak arabaya yönelir. Metin hemen Betül'ün arkasındadır. İkisi arabaya otururken Mehmet arabayı silmiş olan görevliye

para vermek için cüzdanını çıkarır. O sırada Betül aklına bir şey gelmiş gibi çantasını karıştırır. Aceleyle bakınır ama aradığı şeyi çantasında bulamaz. Kısa bir an durup düşündükten sonra hemen önünde duran torpido gözünü açar. Gözde duran kendi resmini görünce donakalır. Yüzünde ki şaşkınlık ifadesinin yerini korku alırken Mehmet'in arabaya bindiğini fark ederek aceleyle torpido gözünü kapar	
---	--

Flashback

SAHNE 47: Lüks malikanenin önü	Dış/Gün	Metin - Alev
--------------------------------	---------	--------------

Evin kapısından dışarı çıkarlar. Halıya sardıkları cesedi biraz önce gelen Alev'in arabasına yerleştirirler. İşleri bittikten sonra Alev arabaya binip	<p>Alev – Daha fazla beklemeden hemen peşine düş. Yakalayabilirsen bana haber ver ve ben gelmeden hiçbir şey yapma. Rica ederim bu kez bir şeyi de düzgün yap.</p> <p>Metin – Tamam aynen konuştuğumuz gibi yapacağım zaten.</p> <p>Alev – Kaç kez duydum bu lafi senden acaba? Dediğim gibi polislere haber vermiş olsa bile ellerinde delil yok. Herşeyi temizledik. Hemen panik yapıp konuşmaya kalkma çünkü tek başına batarsın. Beni yanında götürceğini düşünüyorsan aldanırsın. Hala duruyorsun. Hadi git de bir an evvel bul o kaltağı</p> <p>Metin – Tamam sana haber veririm.</p> <p>Alev – Bana ancak kızı ele geçirirsen haber ver. Aksi halde kesinlikle arama. Öyle bir durumda ne kadar az iletişim kurarsak o kadar iyi olur. Bundan sonra daha dikkatli davranmamız lazım. Ben bir şekilde seninle irtibat kurarım.</p> <p>Alev geldiği gibi hızlı bir şekilde evin önünden uzaklaşırken Metin koşarak arabasına yönelip, biner. Çok kısa bir süre sonra o da Alev'in ardından evin önünden uzaklaşır</p>
--	--

SAHNE 48: Issız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

Yol giderek daha kalabalık bir hale gelmeye başlamıştır. Arabanın silecekleri artık yağmurun hızına yetişemez haldedir. Arabanın hızı oldukça yavaştır. Betül'ün huzursuzluğu giderek artmaktadır. Stresten dudaklarını yemeğe başlamış arabanın camından dışarı bakarak düşünmektedir. Metin arkada şarkı mırıldanmaya başladığında yolun ilerisindeki petrol istasyonunun ışıkları seçilmeye başlar. Mehmet dikiz aynasından Metin'e bir süre bakar. Biraz da durumdan kurtulmak ister gibi

Metin konuşmaları dinledikten sonra şarkısını keserek öne doğru eğilip, iki koltuğun arasına gelir. Betül'e doğru dönerek

Betül hiçbir şey demeden dudaklarını kemirerek önüne bakar. Mehmet'se dönüp Mert'e kısa bir bakış fırlatır. Durumun garipliğinin iyiden iyiye farkına varmış gibidir. Bir müddet sonra sinyal vererek benzin istasyonuna girer

Mehmet – Şurada biraz mola versek fena olmayacak sanırım.

Betül (benzin istasyonunu yeni fark ederek, heyecanla) – Evet gayet iyi olur

Metin (gülerek) – Biz birbirimizden fazla uzaklaşmayalım ama ne olur ne olmaz. Ben kaybolurum falan

SAHNE 49: Kalabalık bir davet

İç/Gece

Betül – Metin - Alev

Onlarca davetlinin bulunduğu büyük bir davet verilmektedir. Metin ve Betül kalabalık bir masada oturup yanlarındakilerle sohbet etmektedirler. Metin son derece neşelidir. Onun aksine Betül morali bozuk gözükmemektedir ve zoraki konuşur bir hali vardır. Aradan bir süre geçtikten sonra Alev davet salonunun kapısında görünür. Onu ilk Betül fark eder. Şaşırmıştır ve morali daha da bir bozular. Alev kendinden son derece emin bir tarzda dans için ayrılan kısmı boydan boya geçerek, Betüllerin hemen karşısında ki masaya oturur. Metin bir süre sonra tam karşılarında oturan Alev'i fark ederek ona

gölümser. Alev de başıyla ona selam verirken dans müziği çalmaya başlar. İnsanlar ağır ağır dans etmek üzere yerlerinden kalkarken Metin yerinden kalkıp Alev'in bulunduğu kısma yönelir. Kısa bir konuşmanın ardından ikili dans için piste geçerler. Onlar neşe içinde gülümseyip dans ederlerken Betül yıkılmış bir tavırla onları izlemektedir. Neden sonra oturduğu yerden kalkıp onların yanına gider. Sinirli bir hali vardır. Yanlarına vardığında sesini kontrol etmeye çalışarak

Alev, onun söylediklerine aldırmaz bir tavırla Metin'e bakarken, Metin gülümseyip, etrafa garip bir durum olmadığını göstermek ister gibi bir tavır takınarak

Metin'in son derece sinirlendiği bellidir ama gülümsemesini bozmaz. Alev'den ayrılıp sertçe Betül'ün kolunu tutar. Alev'e dönerek

Betül'ü kolundan sıkıp kalabalığın içinde dışarı doğru sürükler. Betül'ün canının çok yandığı bellidir ama o da durumu belli etmemeye çalışıyordu

Betül – Bu kadar insanın önünde yapma bari Metin. Beni tanıyan onlarca insan var burada.

Metin – Hemen yerine dön. Gene salak salak konuşmaya başlama. Dans ediyoruz burada görmüyor musun?

Betül (yalvarır bir ses tonuyla) – Çocuk mu kandırıyorsunuz? Bak insanlar bize bakıyor. Hadi gel de gidelim

Alev – Bir şey mi oldu Metin?

Metin – Bir şey yok. Şimdi hallederim.

Betül – Metin, lütfen

Metin – Ben hemen geliyorum.

Betül (fısıldayarak) – Kolumu koparacaksın

Metin – Kes sesini de yürü

<p>Betül'ü salonun hemen karşısında bulunan daha sakın bir yere sürükleyen Metin, boş odalardan birisine sokarak içeri doğru iter. Betül düşmemek için epey bir uğraşır. Metin gözleri dönmüş bir halde</p> <p>Betül söylenen şeyi anlamamış bir ifadeyle Metin'e bakarken, o olanca kuvvetiyle Betül'ün midesine bir yumruk atar. Betül nefessiz kalıp yere düşerken, kapıya doğru yönelir ve dışarı çıkmadan önce gülümser bir ifadeyle</p> <p>Metin neşe içinde odadan dışarı çıkarken, Betül bir yandan nefes almaya çalışmakta bir yandan da ağlamaktadır</p>	<p>Metin – Senin derdin ne lan, aşağılık karı? Milletin içinde hangi hakla gelip bana hesap soruyorsun.</p> <p>Betül – Yaptığına inanamıyorum. Onca insanın bulunduğu bir yere sevgilini de davet ediyorsun. Tanıdığım herkes orada. Bana hiç mi saygın yok?</p> <p>Metin (büyük bir sinirle Betül'ün çenesini tutarak) – Şimdi söyleyeceklerimi dikkatli dinle. Benim ne yapacağıma ancak ben karar veririm. Şimdi sesini kesip içeri dönecek ve masaya oturup beni bekleyeceksin. Anladın mı beni?</p> <p>Betül (zar zor konuşarak) – Canım acıyor...</p> <p>Metin – Sesini kes ve bana cevap ver. Söylediklerimi anladın mı?</p> <p>Betül (onaylar manasında kafasını sallar) - ...</p> <p>Metin – Güzel o zaman midenin ağrısı geçince seni içeride bekliyoruz.</p> <p>Metin – Söylediklerimi aynen yapmazsan daha çok nefessiz kalırsın böyle orospu seni.</p>
--	---

SAHNE 50 : Benzin istasyonu	Dış/Gece	Mehmet – Betül – Metin - İşçi
-----------------------------	----------	-------------------------------

Yağmur bütün şiddetiyle yağarken araba benzin istasyonunun önüne gelir. İstasyonun önünde	
---	--

yirmiye yakın araba park halindedir ve böyle bir yerde bu kadar arabanın bulunmasının normal olmadığı hemen göze çarpmaktadır. Mehmet arabayı park edip sakin hareketlerle arabadan iner. Metin, Betül'ün inmesini bekledikten sonra onun ardından arabadan inip, birkaç adım gerisinde onu takip etmeye başlar. Arabanın geldiğini gören çalışanlardan birisi istasyondan çıkıp onlara doğru gelir

Büyük bir sessizlik ve stres içinde onları dinleyen Betül sonunda bütün cesaretini toplayarak.

Betül kolunu sert bir hareketle Metin'in elinden kurtarıp içeriye doğru yürür. Metin hemen arkasından gider. Mehmet bir süre dikkatli gözlerle Metin'i izler. Ondan hoşlanmadığı belli olmaktadır. Dolan benzinin parasını verdikten sonra diğerlerinin yanına gitmeden bir sigara yakar.

İşçi – Hoşgeldiniz. Depoyu doldurayım mı?

Mehmet – İyi olur. İçecek bir şeyler var değil mi?

İşçi – Tabi efendim içeride servisimiz açık. Bu gece çok misafirimiz olduğundan servisi devam ettiriyoruz.

Betül – Telefon var mı acaba?

İşçi – Maalesef. Yağmurdan dolayı sabahtan beri hatlar bozuk. Cep telefonları da zaten burada çeker çekmez belli olmaz. Bu havada ise onlar da iptal oldular

Metin (Betül'ün kolundan tutarak) – Biz o zaman içeri geçelim hanımefendi

Flashback

SAHNE 51: Lüks bir restoran	Dış/Gün	Mehmet – Metin'in ofisinde anlaşmayı yapan adam
-----------------------------	---------	---

Mehmet her zaman ki mimiksiz yüz ifadesiyle yemeğini yemektedir. Arabadakinin aksine son derece pahalı ve gösterişli kıyafetler giymektedir. Adeta başka bir insan gibidir. Restoranın son derece pahalı olduğu her

halinden bellidir. Bir müddet sonra Metin'in ofisinde konuştuğu adam kapıda görünür. Kısa bir müddet içeriye göz gezdirdikten sonra ağır adımlarla Mehmet'in masasına gelerek oturur

Adam çantasını açarak içinden bir tane dosya çıkarıp Mehmet'in önüne koyar. Mehmet dosyaya bir bakış attıktan sonra

Mehmet dikkatli bir şekilde şarabı doldurduktan sonra sakın bir ses tonuyla

Mehmet dosyayı çıkarıp dikkatli bir şekilde içindekilere göz gezdirir. Sonra sakın bir tavırla dosyayı kapatarak yanına koyar.

Mehmet – Selam

Adam – Selamlar. Epeydir görüşemiyorduk.

Mehmet – Bu ara öyle oldu hakikaten. Otursana?

Adam (adam otururken) – Teşekkür ederim. Bu arada iki tane iş aynı gece geldi. Böylesi bugüne kadar hiç olmamıştı.

Mehmet - İlginçmiş gerçekten. Yapılacak işlerle alakalı dökümanları getirdin mi bu arada?

Adam – Tabi ki ikisi de burada

Mehmet – Geçen seferki gibi eksik bir bilgi yok değil mi? Sonra sıkıntı oluyor biliyorsun.

Adam – Hayır ısrarla son resimlerini ve bilgilerini istedim. Bu seferkiler tamam. Ayrıca ben de teyit ettim.

Mehmet – Güzel. Bir şeyler içer misin bu arada sormayı unuttum.

Adam – Pek canım istemiyorum.

Mehmet – Chateuneuf Du Pape'den daha önce içtiğini sanmıyorum. Sert ve dolu bir şaraptır.

Adam – Bir kadeh alırım o zaman. En azından tadına bakayım

Mehmet – Bakalım, işlerimiz kimler.

<p>Adam çantasından diğer dosyayı çıkararak Mehmet'e uzatır. Mehmet aynı sakinlikte dosyayı alarak içine bakar. Bir süre sonra kafasını kaldırarak</p>	<p>Mehmet – Burada sadece bir kişiyle alakalı bilgiler var.</p> <p>Adam – Evet, önce onu görmeni istedim.</p> <p>Mehmet (içkisinden bir yudum alarak) – Bilmem gereken bir özelliği mi var ki?</p> <p>Adam – Hayır yok sıradan bir ev kadını. Siması tanıdık gelmiştir sanırım.</p> <p>Mehmet – Evet, gazetelerde gördüm daha önce</p> <p>Adam – Kocasını işi bize verdi. En kısa sürede bitmesini istiyor. Özel olarak rica edip bu istek için fazladan para verdi.</p> <p>Mehmet – Çok zor bir iş değil fazla sürmez zaten.</p> <p>Adam – Bu hafta içinde işi bitirmeni istedi ama</p> <p>Mehmet (biraz düşündükten sonra) – Halledilebilir.</p> <p>Adam – İşte bu noktada da ikinci işimiz devreye giriyor.</p> <p>Mehmet – İşte bu ilginç oldu.</p>
--	---

SAHNE 52: Benzin istasyonu	İç/Gece	Betül - Metin
----------------------------	---------	---------------

<p>Betül ve Metin bir masaya oturmuş konuşmaktadırlar. Metin'in halinden sinirli ve tehditkar olduğu bellidir. Bir eliyle Betül'ün kolunu tutmuş sıkılmaktadır. Betül korku ve tedirginlik içinde söylenenleri dinlemekte, bir şekilde bu durumdan kurtulmaya çalışmaktadır.</p>	<p>Metin – Dışarıda yaptığın gibi telefon ya da başka bir şeye ulaşmaya çalışırsan anında ölürsün. Çok ciddiğim, ikinci bir şansın olmaz. Ne dersem onu yapacaksın.</p>
--	---

<p>Betül ağlamamak için kendini zor tutarken, Metin hiç beklenmeyen bir şekilde Betül'ün yüzüne sert bir tokat atar.</p>	<p>Betül – Ne olur bırak gideyim? İnan kimseye bir şey demem. Hem onun benim yanımda olduğunu kimse bilmiyordu. İstedğin para değil mi? İstedğin kadar veririm</p> <p>Metin – Öyle bir şansın yok. Nereye gidersen gözümün önünde olacaksın. Yarın sabah bankaya talimat verip, bütün paraları dediğim hesaba aktaracağız. Sonra işimiz bitecek.</p> <p>Betül – Ondan sonra gitmeme izin verecek misin? Ne olur bırak gideyim.</p> <p>Metin – Bana bak orospu! Zaten birini öldürdüm bir fazla bir eksik benim için fark etmez. Sesini kesip ne dersem onu yapacaksın. Seni ne zaman bırakacağımı veya bırakıp, bırakmayacağımı ben bilirim. Şimdi insan gibi otur ve dediklerimi yap</p>
--	---

Flashback

SAHNE 53: Lüks bir salon	İç/Gün	Metin – Alev
<p>Metin kanepede otururken, Alev sigara içerek bir sağa bir sola yürümektedir. Ciddi bir şeyler konuştukları bellidir</p> <p>O esnada Metin'in telefonu çalar. Metin telefonunu alıp bakınca yüzünde bir gülümseme belirir. Ekranını Alev'e doğru döndürür. Ekranda Betül'ün adı yazmaktadır</p>	<p>Alev – Nasıl yani bütün bu borçlardan kurtulma planın bu mu?</p> <p>Metin – Evet, işte bu kadar basit. Betül'le evleniyorum ve sonra boşanıp parayı cebime koyuyorum. Zaten onunla evliyken borçları temizlerim.</p> <p>Alev – Cidden saçmalamaya başladın işte. Daha ortada fol yok yumurta yok</p> <p>Metin – Fol ve yumurta karşında. (telefona cevap vererek) Güzelim şu an müsait değilim. Ben arayayım mı seni beş on dakika sonra. (kısa bir süre bekledikten sonra) Tamam, öpüyorum.</p>	

<p>Alev sigarasını kül tabağına söndürdükten sonra gülümseyerek ona bakan Metin'e</p>	<p>Alev – Sanırım ilk kez bir şeyi bensiz başarmak üzeresin.</p> <p>Metin (biraz şaşırarak) – Aşk olsun?</p> <p>Alev – Ne aşk olsunu? Bugüne kadar tek başına becerdiğin bir şey olmuş gibi</p> <p>Metin – Valla onu bunu bilmem de ne kadarını becerdiğim ortada işte.</p> <p>Alev – Bundan sonrasında benim dediklerimi yapacaksın. Evlenmek zor olabilir ama bu iş istediğimizden bile büyük.</p> <p>Metin – Bana sorarsan evlenmesi en kolayı. Zaten elimde sayılır.</p> <p>Alev – E hadi bakalım göreceğiz. Ayrıca sen zevzek zevzek konuşacağına arasana şunu.</p> <p>Metin – Biraz beklesin. Meraklanması iyidir.</p>
---	--

Flashback

SAHNE 54: Golf kulübü	İç/Gün	Emre – Metin
-----------------------	--------	--------------

<p>Emre sinirli tavırlarla masada oturmaktadır. Bir süre sonra Metin gelir.</p>	<p>Metin – Hayırdır?</p> <p>Emre – Pek hayır olduğu söylenemez. Otursana.</p> <p>Metin – Oturalım bakalım. Anlat seni dinliyorum.</p> <p>Emre – Bugün Betül'le uzun uzun konuştuk. Geçen sefer de bir şeyler anlatmıştı ama bu kadar dikkatli dinlememiştim sanırım.</p> <p>Metin – Nereye varmak istediğini anlamadım. Ben sana gerçekleri anlatmıştım zaten.</p> <p>Emre – Pek öyle değil o iş. Ona neler yaptığını bu kadar ayrıntılı anlatmamıştı. Hele o Alev denen karıyla beraber yaptığın şeyler akıl alır gibi değil.</p>
---	--

Emre'nin, Alev'den o şekilde bahsetmesi Metin'i sınırlendirmiştir. Yine de sınırlarına hakim olmaya çalışarak

Metin'in iyiden iyiye sinirlenmeye başladığı bellidir. Dışlarını sıkarak

Emre, son derece ciddi bir tavır takınıp, bağırılmamak için sesini kontrol etmeye çalışarak

Emre, Metin'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönerek gider. Metin ise fazlasıyla sinirlenmiştir.

Metin – Alev diye biri yok. Seni kandırmaya çalışıyor.

Emre – Kes zırvalamay. Bu kez Betül'ün söylediklerini biraz araştırdım. Dediklerinin hepsi doğru. Sürekli o Alev denen karıyla berabermişsin. Ayrıca ne iş yaptığın da belli değil senin. Bunca yıldır iyi kötü tanım seni ama bugüne kadar fark etmemiştim bunu.

Metin – Bak, Emre sana karşı kibar davranmaya çalışıyorum ama böyle devam edersen sonuçları hoş olmayacak.

Emre – Ne yapacaksın beni mi döveceksin?

Metin – Öyle bir şey söylemedim.

Emre – Şimdi beni dikkatli dinle. Senin ve yanındaki kaltağın ayağınızı denk almasının zamanı geldi. Betül'ün biriyle beraber olması veya olmaması hiçbir şeyi değiştirmez. O sahipsiz değil ve ben sonuna kadar yanındayım. Oynadığınız oyun her ne ise sonuna geldiniz.

Metin – Ne zırvalıyorsun lan sen?

Emre (yerinden kalkarken) – Ne söylediğimi duydun. Betül'e en küçük bir şey olursa beni karşında bulursun. Bu mesele artık kapanacak.

Metin – Ne oldu kahraman mı olmaya karar verdin?

Emre – Ne olmaya karar verdiğimi görürsün. Başka bir şey söylemeyeceğim. Oynadığınız bu oyun bitti. İşte o kadar.

SAHNE 55: Benzin istasyonu	Dış/Gece	Mehmet
----------------------------	----------	--------

Mehmet sigarasını içerken camdan içeri bakar. Betül ve Metin'in tartıştıkları bellidir. Aniden Metin'in attığı tokatı görür. Bakışları Metin'e kitlenmiş şekilde bir süre durur. Betül ağlamaya başlarken Metin sert hareketlerle konuşmaya devam etmektedir. Mehmet sigarasını yere atarak ayağıyla ezer. Pek belli olmasa da halinden sinirli olduğu bellidir. Kısa bir müddet daha onlara baktıktan sonra ağır adımlarla içeri, diğerlerinin yanına yönelir	
--	--

SAHNE 56: Benzin istasyonu	İç/Gece	Mehmet – Betül - Metin
----------------------------	---------	------------------------

Mehmet kapıdan girdiğinde Metin, Betül'ün elini tutarak sertçe sıkar.	
	Metin – Bana bak bu herif kim bilmiyorum ama herhangi bir şey yapmaya çalışırsan önce onu sonra seni öldürürüm
	Betül (acıdan yüzünü buruşturarak) – Elimi kıracaksın. O adamı bende senin kadar tanıyorum. Yolda arabasına bindim işte
	Metin – Ona ne anlattın lan? Ne anlattın?
	Betül (diğer eliyle elini kurtarmaya çalışarak) – Yemin ederim hiçbir şey
Mehmet sakın adımlarla yanlarına gelerek otururken Metin, Betül'ün elini bırakır. Geriye doğru yaslanarak kendine has ukala ve aşağılar tavrıyla Mehmet'e bakar. Mehmet arada bir beliren garip gülümsemesiyle onlara gülümsedikten sonra gözlüklerini çıkararak masanın üzerine koyar.	
	Mehmet – Bir şeyler içtiniz mi?
	Metin (alaycı bir gülümsemeye) – Seni bekledik. Zaten Betül hanım da siz gelmeden bir şey içmeyi kabul etmedi.
	Mehmet (Betül'e dikkatli gözlerle bakarak) – O zaman şimdi bir şeyler söyleyebiliriz sanırım

	Metin (ortalıkta dolaşan çocuğa) – Bak bakalım buraya
--	---

Flashback

SAHNE 57: Alışveriş merkezinde bir kafe	İç/Gün	Metin - Alev
---	--------	--------------

Metin ve Alev hararetli bir şekilde konuşmaktadır.	<p>Metin – Bu karı beni boşayacak. İş çığırından çıkmaya başladı. Emre'yle de konuşmuş</p> <p>Alev – Senin böylesine hayvan gibi davrandığının farkında değildim ki. Allah'ını seversen nasıl bir salaksın sen Metin?</p> <p>Metin (sinirli bir edayla) – Gelme üstüme şimdi</p> <p>Alev – Beni de mi döveceksin geri zekalı? Neyse artık olan olmuş bundan sonra ne yapacağımıza bakmamız lazım.</p> <p>Metin – Beni aldattı diye dava açabiliriz.</p> <p>Alev – Aman o açamaz sanki. Ben meseleyi düşündüm zaten. Sorunu kökten halledeceğiz.</p> <p>Metin – Nasıl?</p> <p>Alev – Betül'ü ortadan kaldıracamız. Bu durumda sen tek varis olacaksın.</p> <p>Metin – İyi de bu biraz...</p> <p>Alev (sözünü keserek) – Biraz ne Metin? Birazı yok artık bu işin. Bu kadar büyük bir paraya bir daha asla ulaşamayız. Ben birileriyle irtibat kurdum bile. Yakında seninle iletişime geçerler.</p> <p>Metin – Benim derdim onun ölmesi veya ölmemesi değil. Bize bir şey olmasın da.</p> <p>Alev – Benim dediklerimi yaparsan olmayacak zaten. Tuttuğumuz adam bizim yerimize her şeyi yapacak. Bundan sonra hiçbir şey yapma olur mu? Ne olur hiçbir şey yapma. Gelen adama da istediği kadar parayı ver.</p> <p>Metin – Tamamdır. Eğer sen öyle istiyorsan benim için problem yok.</p>
--	---

SAHNE 58: Lüks malikane	İç/Gün	Betül - Arif
-------------------------	--------	--------------

Betül evin giriş kısmında endişeli adımlarla dolaşmaktadır. Birini bekliyor gibi bir hali vardır. Bir süre sonra evin kapı zili duyulur. Betül koşar adımlarla kapıya giderek açar. Gelen Ariftir.

Bir süre birbirlerine sarılmış vaziyette kaldıktan sonra içeri geçerler. Betül kanepelerden birine oturur. Arif hemen yanına oturarak elinden tutar

Betül – Hoş geldin

Arif – Hoş bulduk canım. İyisin değil mi?

Betül – Ne kadar iyi olabilirim ki? Anlattım sana durumu. Adam beni öldürmeyi kafaya koymuş.

Arif (ona sarılıp) – Sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Emin olabilirsiniz

Arif – Böyle bir şeyi yapabilmeyi düşünmüş olması bile inanılmaz. Doğru duyduğundan eminsin değil mi?

Betül – Allah'ını seversen böyle bir şeyi yanlış duyma ihtimalim var mı? Uzun uzun dinledim. Adama para bile verdi.

Arif – Anladım. Ne bileyim insanın inanası gelmiyor.

Betül – İnan benim de gelmiyor ama durum bu işte.

Arif – Bugün gelmeyeceğinden eminsin değil mi?

Betül – Hayır iş seyahatine çıktı. O gelmeden her şeyi ayarlayıp gitmem lazım zaten.

Arif – Burada bir dakika daha durma. Beraber gideriz şimdi. Ben ciple geldim. İstedğin kadar eşyayı götürebiliriz.

Betül – Sağ ol canım. Sen de olmasan

<p>Silahın şarjörünü, emniyetini gösterek.</p> <p>Arif onun elinden tutarak kaldırır. Betül'ün üzünde beliren gülümseme ile yerinden kalkar.</p>	<p>muhtemelen intihar etmişim şimdiye kadar</p> <p>Arif (yerinden kalkarken) – Hadi kalk o zaman bebeğim. Boşuna vakit kaybetmeyelim. Yukarı çıkıp eşyaları toplayalım. Bir an evvel gidelim de senin neşeni yerine getirelim.</p> <p>Betül (gülümseyerek) – Hadi o zaman</p> <p>Arif – Ha aklıma gelmişken. Sana bir tane tabanca getirdim. Koleksiyonumun en güzel parçalarından biri. Ufak ve etkili bir silahtır.</p> <p>Betül (şaşkın gözlerle bakarak) – Lütfen kaldır onu. O hayvanla aynı şeyleri yapıyormuş gibi hissederim o zaman.</p> <p>Arif – Bu sadece güvenliğin için. İlla kullanacaksın demek değil ki bu. Durum, ne yazık ki bu seviyeye çıktı. Hani bende istemem böyle bir şeyi taşımamı ama her zaman yanında olamayabilirim çünkü bu adam durmayacak. Bu meseleyi halletsek bile devam edecek. Bak çalışma sistemi de çok basit</p> <p>Arif – İşte bu kadar basit. Sonra da hedefe doğrultup tetiği çekiyorsun.</p> <p>Betül (bir müddet düşündükten sonra) – Yok istemiyorum. Üzerimde böyle bir şeyin olması beni huzursuz eder.</p> <p>Arif (silahı masanın üzerine bıraktıktan sonra) – Neyse şimdilik burada dursun. Biz gidip işimize bakalım daha sonra tekrar konuşuruz. (gülümseyerek) Hadi kalk bakalım. Böyle tembel tembel oturmak yok artık</p>
--	---

SAHNE 59: Benzin istasyonu	İç/Gece	Mehmet – Betül – Metin
----------------------------	---------	------------------------

<p>İçecekler masanın üzerine bırakılana kadar masada sessizlik hakimdir. Herkes konuşmadan önüne bakarken çocuk tepsideki içecekleri getirerek masanın üzerine bırakır. Hepsi kendine ait içeceği alıp içmeye başlarken sessizlik</p>	
---	--

bozulmamıştır. Sonunda Metin, Mehmet'e dönerek

Böyle bir durum Mehmet'in pek hoşuna gitmediğinden, elinden geldiği kadar ikna edici bir ses tonuyla

Betül, Metin'le başbaşa kalmak istemediğinden biraz çekinerek de olsa ikna edici bir ses tonuyla

Metin bakışlarını Betül' çevirip kısa bir müddet düşündükten sonra gülümseyerek

Metin bu laftan tedirgin olmuş gibi içmekte olduğu çayı masaya bırakıp dikkatli gözlerle Betül'ü süzer. Kısa bir an duraksadıktan sonra

Uzanıp Betül'ün kolunu tuttuğunda belinde

Metin – Biz buradan sonra başımızın çaresine bakarız artık.

Mehmet – Çok yolumuz kalmadı. Hem bu havada başka bir araç bulacağınızı sanmıyorum.

Betül – Mehmet haklı sanırım. Devam edip şehre gidersek ondan sonra daha rahat ederiz. Buradan araç bulmamızın kolay olacağını sanmıyorum.

Metin – Aslında doğru. E madem herkes beraber gitmek istiyor. O halde ben de size uyayım.

Mehmet – O halde çaylarımızı içip birazdan yola koyulalım. Vakit fazla ilerlemeden gidersek daha iyi olur sanırım. Hava daha kötü olacak gibi

Metin (alaycı bir ses tonuyla) – Şoförümüz sensin. (çayına uzanırken) Madem öyle dediğin gibi yapalım

Mehmet (sert bakışlarla Metin'e bakar) - ...

Betül – Müsaade ederseniz ben lavaboya kadar gidip geleyim.

Metin – Beraber gidelim o zaman. Benim de gitmem lazım

<p>duran tabancanın kabzası Mehmet'in gözüne takılır. Sakin bakışlarla tabancaya bakarken Metin onun tabancayı gördüğünü anlayıp</p>	<p>Metin – Sen neye bakıyorsun?</p> <p>Mehmet (gülümsemesini yüzüne yerleştirerek) – Hiç sadece bakıyordum.</p> <p>Metin (alaycı bir ifadeyle) – Fazla merak iyi değildir. Tehlikeli birine rastlarsın falan. Gördüğün şeyleri görmemezlikten gelmek gerekir bazen</p> <p>Mehmet – Doğru haklısın aslında. Kimin tehlikeli olacağı hiç belli olmuyor bu devirde. Madem görmememi istiyorsun öyle say. Bir şey görmedim zaten.</p> <p>Metin – Aferim bayağı akıllı uslu bir adamsın sen. Hadi kalk bakalım hanım efendi biz işimize bakalım. Akıllı şoförümüz bizi burada bekler.</p>
<p>Betül yerinden kalkarken yalvaran gözlerle Mehmet'e bakar. Mehmet sakinliğini bozmadan, herhangi bir duygu ifadesi belirmeyen yüz ifadesiyle karşılık verir. Onlar tuvalete doğru giderken sakin bir edayla yerinden kalkarak dışarı çıkar</p>	

SAHNE 60: Benzin istasyonu	Dış/Gece	Mehmet
----------------------------	----------	--------

<p>Mehmet sakin tavırlarla yürüyerek arabasının yanına gelir. Bagajını açarak koltukların altında bulunan özel bir bölmeyi açar. Sağı solu kontrol ettikten sonra orada bulunan tabancayı alarak beline takar. Geldiği gibi sakin bir edayla yeniden benzin istasyonuna geri döner.</p>	
---	--

Flashforward

SAHNE 61: İssız bir mekan	Dış/Gece	Mehmet – Betül – Metin
---------------------------	----------	------------------------

<p>Yağmur olanca hızıyla yağarken arabanın farları etrafı aydınlatmaktadır. Metin silahını çıkarmış, Mehmet'e doğru tutmakta bir yandan da bağırılmaktadır. Mehmet soğukkanlı tavırlar sergilerken, Betül korkmuş bir şekilde olayı izlemektedir</p>	
--	--

	<p>Metin – Seni köpek gibi geberteceğim şimdi. Aşağılık herif.</p> <p>Mehmet (Sakin bir edayla ellerini cebine sokarken) – Bence sakın kalmaya çalışırsan daha iyi olur. İnan bana geriye dönülmez bir yola girmek üzeresin.</p> <p>Metin – Bana bak piç. Neyi, ne zaman yapacağımı bana söyleyemezsin. Dua et seni öldürmek istemiyorum. Şimdi arabayı alıp buradan gideceğiz. Sen de başının çaresine bakarsın artık</p> <p>Mehmet – Öyle bir seçenek söz konusu bile değil. Şimdi silahını yerine koy ve ne diyorsam öyle yap. Bunu bir daha tekrar etmeyeceğim.</p>
--	---

SAHNE 62: Benzin istasyonu	İç/Gece	Mehmet – Metin - Betül
----------------------------	---------	------------------------

<p>Mehmet yerine dönmüş çayını yudumlamaktadır. Bir süre sonra Betül ve hemen arkasında Metin tuvaletlerin bulunduğu kısmın kapısında görünür. Betül'ün nispeten rahatlamış bir hali vardır. Mehmet beliren garip tebessümü ile onları karşılarken Betül de gülümsemeyle karşılık verir.</p> <p>Mehmet ortalıkta dolaşan çocuğu çağırmak için elini kaldırır. Çayları söyledikten sonra gülümseyerek yolcularına bakar.</p>	<p>Mehmet – Bir çay daha içip kalkalım eğer işiniz bittiyse.</p> <p>Metin – Olabilir. Burada daha fazla durmamızın gereği yok sanırım</p> <p>Mehmet – O halde karar verilmiştir</p>
---	---

SAHNE 63: Benzin istasyonu	İç/Gece	Mehmet – Betül - Metin
----------------------------	---------	------------------------

<p>Çaylar bitmiştir. Mehmet yerinden kalkarak</p>	<p>Mehmet – Siz oturun ben hesabı halledeyim. Bir sigara içip sonra yola koyuluruz.</p> <p>Metin (alaycı bir ifadeyle) – Gerçekten çok</p>
---	--

<p>Mehmet masanın üzerine elli lira attıktan sonra yerinden kalkarken çocuğa bağıırıp hesabı almasını ister. Sakin adımlarla dışarı çıkarak cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yakar. Diğerleri içeride oturmaktadır. Pompaların bulunduğu üstü kapalı alanın sınırına kadar gelerek başını kaldırıp gökyüzüne bakar. Sigarasından birkaç nefes aldıktan sonra</p> <p>O sigarasını içerken Betül ve Metin oturdukları yerden kalkarak arabaya doğru gelir. Bu arada paranın üstünü vermek için kapıdan çıkan çocuk aceleyle çıkarak Mehmet'in yanına gelir.</p> <p>Çocuk sevinç içinde yanından ayrılırken arkasını dönerek Betül ve Metin'e bakar. Hafif bir gülümseme yüzünde belirirken içtiği sigarasını bitirmeden yere atarak</p> <p>Hep beraber arabay binerek, benzinlikten çıkıp yollarına devam ederler.</p>	<p>cömert bir insansın sen. Her eve lazım hakikaten senden</p> <p>Mehmet (son derece ciddi bir ses tonuyla) – Sağ ol. Sanırım senden de. En azından insanlar ne kadar insan olduklarını anlayabilirler.</p> <p>Metin – Efendim? Anlamadım</p> <p>Mehmet – Boş ver. Geçti artık. Neyse, ben şu işleri halledeyim de kalkalım.</p> <p>Mehmet – İlginç bir gece</p> <p>Mehmet – Gerek yok sende kalsın</p> <p>Mehmet – Hadi bakalım o zaman</p>
---	--

SAHNE 64: Issız yol	Dış/Gece	Mehmet – Betül - Metin
---------------------	----------	------------------------

<p>Arabanın içinde derin bir sessizlik vardır. Betül torpido gözünde gördüğü kendi resminden sonra durumu tamamı ile anlamış, korku ve endişe dolu gözlerle yola bakmaktadır. Benzinlikteki rahatlığı yeniden kaybolmuştur. Herkes kendi kafasında ki düşünelere dalmış gibidir. Bir</p>	
--	--

<p>süre daha süren sessizliğin ardından Betül'ün yüzünde yeniden bir rahatlama hissi yayılır. Bir şeyleri bulmanın rahatlığını yaşıyor gibidir. Hemen yanında duran Mehmet'e dönüp bakar. Daha sonra tebessüm edip Metin'e dönerek</p>	<p>Betül – Sanırım seninle gelmeyeceğim. Mehmet'le kalacağım. Hani şehre gidince değişik planlar yapmayasın diye şimdiden diyorum.</p> <p>Metin – Ne...!?</p> <p>Betül (gülümseyerek) – Sağır mısın? Duydun ne dediğimi işte</p> <p>Mehmet (ne olduğunu anlamak ister gibi şaşkın bir ifadeyle Betül'e bakar)</p> <p>Metin – Bana bak orospu...</p> <p>Betül (gülümseyip, önüne dönerken) – İnan bu zırvallıkların dinleyecek halim yok</p> <p>Metin (bağırarak) – Ne saçmalıyorsun lan sen?</p>
--	--

Flashback

SAHNE 65: Benzin istasyonu	İç/Gece	Metin - Betül
----------------------------	---------	---------------

<p>Metin ve Betül tuvaletlerin bulunduğu kısma girerler. Metin ondan önce Betül'ün gireceği tuvaleti kontrol eder. Daha sonra dışarı çıkarak Betül'ün kolundan sertçe tutup</p>	<p>Metin – Bana bak bir numara yapmaya kalkma. İnan saniye düşünmem.</p> <p>Betül – Ne numarası Metin? Sadece tuvalete girip çıkacağım.</p> <p>Metin – Neyse. Kes sesini de gir içeri. O aşağılık ses tonunu duymak bile istemiyorum. Çabuk çık orospu, yoksa ben gelip seni çıkarmasını bilirim</p> <p>Betül (hiçbir şey demeden içeri girer) - ...</p>
<p>İçeri girer girmez çantasını karıştırarak Arif'in verdiği silahı çıkarır. Bu arada suyu açarak içeride ses olmasını sağlar. Aynen kendine</p>	

anlatıldığı şekilde şarjörü kontrol edip emniyeti açarak, silahı beline takar. Bir süre daha bekleyip derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açarak dışarı çıkar.

SAHNE 66: İssız yol

Dış/Gece

Mehmet – Betül - Metin

Metin son derece sinirlenmiştir. Mehmet'se durumu tam olarak anlamaya çalışır bir haldedir. Betül'se yolculuğun başından beri sergilediği tavırın aksine son derece rahattır. Kaybedecek bir şeyi olmadığını anlamıştır

Metin – Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz lan? Yüzüme bakıp konuşsana kaltak

Betül (sakin bir tavırla) – Bir şey çevirdiğimiz yok. Mehmet'le beraber kalmaya karar verdim. Hepsi bu

Metin – Sen ne zamandan beri karar vermeye başladın ki?

Mehmet (sakin bir tavırla) – Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Betül'ün kararları seni neden ilgilendiriyor ki?

Metin – Ben onun kocasıyım. Duyuyor musun beni yavşak? Neye, ne zaman istersem karışırım.

Mehmet (aynadan Metin'e bakarak) – Bence sakinleşsen iyi olur. Böyle devam edersen sonuçları iyi olmayacak çünkü

Betül (gülümseyerek Mehmet'e bakıp) – Biraz zeka geriliği var. Oldu olası öyledir. Üstüne gitme.

Metin – Daha birkaç saat önce yatağına aldığın yavşakı öldürdüm. Bunu öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni de yaşatmam bunu da.

Mehmet (sakin bir tavırla beline koyduğu silahına elini uzatıp) – Bence dursak iyi olacak. En azından sakinleşmemiz için faydası olur.

Metin (aniden silahını çekerek) – Çek ulan arabayı sağa. Ya da dur şu ileride ki tali yola sap.

Mehmet – Tamam nasıl istersen. Sakin kalmaya çalış. Durunca konuşalım.

<p>Mehmet sakın tavırlarla arabayı tali yola sokar. Yağmur yüzünden yol neredeyse bataklığa dönüşmüştür. Bir süre gittikten sonra Metin sinirli bir tavırla</p> <p>Her ikisi de hiçbir şey demeden yavaş yavaş arabadan iner. Metin, Betül'ü tehdit olarak görmediğinden bütün dikkati Mehmet'in üzerindedir.</p>	<p>Betül – Ne konuşacağız ki? Arabadan atalım gitsin bence.</p> <p>Metin – Sen dur orospu. Sen dur... hele bir duralım. Kim kimi nereye atıyor görürsün. Gir lan şu tali yola</p> <p>Metin – İnin ulan ikinizde arabadan.</p>
---	---

Flashback

SAHNE 67: Arif'in evi	İç/Gece	Arif – Bülent (telefonda)
-----------------------	---------	---------------------------

<p>Arif, Betül'le konuştuğu telefonu kapatarak yatağın kenarına oturur. Uyku sermsemliğini tam olarak üzerinden atamamıştır. Yatak odasından çıkarak mutfığa geçer. Evi bir hayli büyük ve gösterişlidir. Bir bardak su doldurup birkaç yudum aldıktan sonra mutfak tezgahının üzerinde duran telefonu alarak masaya oturup birini arar</p>	<p>Arif – Bülent?</p> <p>Bülent – Efendim abi?</p> <p>Arif – Uyumadın değil mi?</p> <p>Bülent – Yok abi. İşler daha bitmedi. Sen tahmin edersin zaten.</p> <p>Arif – Ne bileyim belki halletmişsinizdir dedim. Her neyse mevzumuz o değil zaten. Hemen Erdal'a ulaşın benimle irtibat kurmasını söyle.</p> <p>Bülent – Erdal?</p> <p>Arif – Erdal işte be oğlum. Belirli bir ücret</p>
---	--

	<p>mukabili çalışan...</p> <p>Bülent – Ha anladım abi. İyi de senin ne işin olur onlarla abi? Bir sıkıntı varsa emir buyur...</p> <p>Arif – Yok yok öyle bir şey değil. Ona ulaşın acil olarak bana uğrasın. Hemen.</p> <p>Bülent – Tamam abi o zaman ben alır gelirim onu.</p> <p>Arif – Çok daha iyi olur. Hemen buraya getir.bekliyorum ben</p>
--	--

Flashback

SAHNE 68: Arif'in evi	İç/Gece	Arif – Erdal - Bülent
-----------------------	---------	-----------------------

<p>Arif salonda oturmuş televizyon kanallarını çevirmektedir. Bir süre sonra kapı çalar. Sakin bir tavırla yerinden kalkarak kapıyı açar. Gelenler Erdal ve Bülent'tir</p> <p>Onları içeri aldıktan sonra hemen peşlerinden salona geçer. Karşılıklı olarak otururlar</p>	<p>Arif – Gelin bakalım.</p> <p>Erdal – Bizi emretmişsiniz geldik. Hayırdır?</p> <p>Arif – Lafi fazla uzatmadan soracağım. Bu gece size bir iş verildi mi? Betül adında bir kadın.</p> <p>Erdal – Arif bey bu konuda yardımcı olabileceğimi sanmıyorum.</p> <p>Arif – Yahu bırak bana martaval okumayı. Evlerine gidip kadının kocasıyla konuşmuşsun.</p> <p>Erdal (kısa bir süre durdur) – ...</p> <p>Arif – Konuşma uzadıkça bir şey değişmeyecek. Neticede ikimiz de böyle bir işin size geldiğini biliyoruz. Zaten o iş yapılırsa, kendinize iki mezar daha kazsanız iyi olur.</p> <p>Erdal (kısa bir müddet duraksayıp, düşündükten sonra) – Evet öyle bir iş geldi ve biz kabul ettik.</p> <p>Arif – Tamam o zaman beni dikkatli dinle. Size her ne teklif edildiyse iki katını vereceğim. O adamı ortadan kaldıracaksınız ve kadın sağ</p>
---	---

	<p>kalacak. Ayrıca kadın için verilen paranın geri kalanını da ben ödeyeceğim.</p> <p>Erdal (teklifi beğendiğini belli eden bir gülümsemenin ardından) – Sanırım olabilir</p> <p>Arif – Sanırım olabilir yok, olacak. Bunu rica etmiyorum, nasıl olacağını söylüyorum.</p> <p>Erdal – Anladım efendim.</p> <p>Arif – Şimdi, adamını arayıp söyle. Bu ara hani ismi kullanıyorsa artık.</p>
--	--

SAHNE 69: İssız arazi	Dış/Gece	Mehmet – Metin - Betül
-----------------------	----------	------------------------

<p>Metin elinde silahı doğrultmuş öylece durmaktadır. Her nedense tereddüt ediyor gibi bir hali vardır. Mehmet'se sakin tavırlarla ona bakıp gülümsemektedir. Sakinliği insanı hayrete düşürecek boyuttadır. O ana kadar elinden geldiğince sakin kalmaya çalışan Betül aniden yanında getirdiği silahı çıkararak. Metin'e doğrultur.</p> <p>Bu Metin'in beklemediği bir şeydir, son derece şaşırılmış bir halde silahı Betül'e doğru yöneltir</p> <p>İkisi birden silahlarını Mehmet'e doğru çevirirler. Mehmet'se tavrını bozmadan elleri cebinde öylece durmaktadır</p>	<p>Betül – Olduğun yerde kal!</p> <p>Metin – Bırak lan elindeki silahı.</p> <p>Betül – Pek sanmıyorum. Asıl sen at silahını</p> <p>Mehmet (gülümseyerek araya girer) – Ne yapacaksınız, sabaha kadar silahını sen at diye birbirinize mi bağıracaksınız?</p> <p>Metin – Sen kessene lan sesini!</p> <p>Betül – Ne oldu? Kendi tuttuğun adamı mı vuracaksın?</p> <p>Metin (anlamamış bir yüz ifadesiyle) – Ne saçmalıyorsun sen be?</p> <p>Betül (Mehmet'e bağırarak) – Anlatsana şerefsiz.</p>
--	--

Mehmet gülümseyerek Betül'e bakar. Sessizliğini bir süre bozamaz. Ardından Metin'e dönerek gülümser. Sonra hiçbir şey demeden Betül'e bakar.

Betül son derece sınırlı bir tarzda

Onlar kendi aralarında konuşurken Mehmet sakın bir tavırla elini beline sorarak silahını tutar.

Bunu söyler söylemez silahını belinden çıkararak peş peşe dört el ateş eder. Bütün kurşunlar Metin'in vücuduna isabet etmiştir. Metin olduğu yere yığılır

Betül büyük bir şaşkınlıkla yere düşen Metin'e bakmaktadır. Mehmet ağır adımlarla Metin'in yanına giderek kafasına tek el daha ateş eder. Sonra gülümser bir ifadeyle Betül'e dönerek

Mehmet – Neden bahsettiğini inan bilmiyorum.

Betül – Bu aşşağılık herifin beni öldürmek için birilerini tuttuğunu biliyorum. Onun sen olduğunu da biliyorum. Yoksa benim resmim ne arasın senin arabanda?

Mehmet (Metin'e dönerek) – Birini mi tuttun gerçekten?

Metin (silahı Betül'e çevirerek) – Bu adam ne saçmaladı bilmiyorum ama yok öyle bir şey bebeğim. Hadi indir şu silahını da gidelim buradan.

Mehmet (Betül'e dönerek) – Aslında ne var biliyor musun?

Betül – Ne?

Mehmet – Söylediklerin doğru...

Mehmet – Ama senn için gelmedim.

Mehmet – İşte o kısımda yanıldın. Şimdi sakınleşip, silahını indirirsen iyi olur.

Betül – Söylediklerinin doğru olduğuna...

Mehmet (silahı beline koyarken, Betül'ül sözünü

Mehmet başka bir şey demeden arkasını dönerek gitmeye başlar. Betül arkasından bağırarak

Mehmet başka bir şey demeden yağmurun altında yürümeye başlar. Betül büyük bir korkuyla silahı, Mehmet'in gittiği tarafa doğrultarak bir süre bekledikten sonra olduğu yere çöküp ağlamaya başlar

kesip) – Unutmayın araba da tartışma çıktı ve ben kocanızı öldürüp, kaçtım.

Betül – Dur yoksa ateş edeceğim

Mehmet (gülümseyerek arkasına dönüp) – İnanın yapmak istemezsiniz. Dediklerimi unutmayın siz yeter. Bana biraz müsaade ederseniz iyi olur yalnız. En azından buradan uzaklaşmam için fırsatım olur. Size iyi geceler